

AVENTURA

ROMANE DE ACȚIUNE ȘI PASIUNE

i. de MOULNS

Sălbăticiune de la ranch-ul 27

„AVENTURA“
Romane de acțiune și pasiune

MAURICE DE MOULINS

SPÂNZURATUL
DELA
RANCH-ul 27

Traducere de
C. APOSTOL

EDITURA „ADEVERUL” S. A.

SPÂNZURATUL dela RANCH-ul 27

de MAURICE de MOULINS

CAPITOLUL I

CABANA DIN PRERIE.

— Căinoasă vreme!... De-o ține așa, ne plouă toată noaptea...

— Asta ne mai lipsea!... *Rond-up-ul* ¹⁾ încă nu-i gata. Mă întreb: cum o să mai isprăvim marcarea vitelor, pe mocirlă?

Așezându-se pe vine lângă foc, Zeke Morgan își sublinie cuvintele cu un mormăit semnificativ; apoi, răsucindu-și nervos lungă mustață roșiatică între degetele osoase, și cu unghii ascuțite ca niște ghiare, urmă:

„Am spus și am răs-spus: nu-i d'abună să

1) Adunatul cirezilor depe pășunile imense de prin ponoarele și coclaurile Westului sălbatic.

tocmești la lucru uu indian.... Cașicum n'ar fi destui *cowpunchers* în ținutul Montanei... Cu șomajiile de aci găsești oameni cu sutele și pe un preț de nimica.., Nu-i așa, Bud?

Cel căruia i se adresase, un omuleț burtos, scurt în picioare, dădu din cap afirmativ și privirea lui țintea un al treilea personaj care, cu ochii pe jumătate închiși, părea că nu dă nici o atenție convorbirii înfiripate între cei doi *cowpunchers* din echipa ranch-ului 27.

Vântul bătea cu turbare, și răbufnirile de ploaie pe care le aducea, pătrundeau în adăpost și prefăceau în mocirlă pământul bătătorit pe care ședeau oamenii.

— Și când te gândești că pe așa răpăială nebună n'avem ușă; continuă vlăjganul Zeke. Nici porcul n'ar sta în așa cocină.

— Dar nu e decât un simplu adăpost unde putem înopta când suntem la prea mare depărtare de ranch... Recunoaște și tu, doar nu era *boss-ul* ¹⁾ să ridice pe locul ăst un palat pentru o adăpostire de câteva ceasuri odată pe an.

— De bună seamă. Stăpânul are alte griji pe criza blestemată de acu!... Și apoi e de plâns situația crescătorilor ce nu-și pot vinde vitele... Tu ce zici, măi Alb-ca-Neaua?

Rostind ultimile cuvinte, Zeke uriașul se întoarse ușor, adresându-se unui negru strălucitor la piele și preocupat foarte cu fierura de pe foc.

Africanul, un vlăjgan bine legat, în vârstă

1) stăpânul.

de vreo treizeci de ani, schiță un zâmbet, care scoase la iveală un șirag de dinți sănătoși de o imaculată albeață și răspunse:

— Jeroboam zicem că Kentucky încă lipsește... Fasole fierbem prea mult... Miroseștem ars... nu certat voi săracul negru... dacă bucătărie nu bun estemi...

— Fasole!.. Iar fasole!... Mereu fasole! izbucni morocănos Zeke. Mi s'a făcut lehamite nu alta!..

Aida-aide, *old boy* — interveni conciliant Bud, bătând prietenește pe umăr pe vecinul indignat. N'ei fi vrând ca la o depărtare de peste douăzeci de mile de „ranch“ să ți se servească fazan?!

— Fazan?... Naiba să vă ia pe amândoi, cu fazanul vostru cu tot. La dreptul vorbind nici nu prea știu ce fel de mâncare de pește mai e și aia.... Vreau numai un singur lucru, și anume: ca Jeroboam, zis și „Alb-ca-Neaua“, bucătarul sau mai pe șleau otrăvitorul echipei noastre, să se obișnuiască cu variația... Fasole cu bulion, — *corned beef*; bulion cu fasole — tot *corned beef*; cartofi cu sos; sos pe cartofi... mereu așa la infinit... Uf, ce regim!

— Estem epuri... estem pătărnichii p'aici, obiectă negrul mestecând de zor fiertura... Dece tu nu vânat?

— Retează gluma, Alb-ca-Neaua. Ei fi crezând poate că dup'o trudă istovitoare și zilnică mai avem tăria să vânăm?... Ce? *round-up*-ule o jucărie? Nu. E o nesfârșită canoneală ca vitele să fie în cireadă; o zdrobitoare alergătură după vitele ce o iau raz-

na... Și munca asta se repetă decum se crapă de ziuă, până la revărsatul serii. Mare mirare că pe urmă simți numai nevoia nestăpănită de un pic de odihnă...

— Dealminterile noi ne-am putea socoti fericiți — remarcă filozofic Bud. Gândește-te la cei mai mulți din echipă, siliți în noaptea asta să rămâie la Hackamore-Bluff, ca să păzească vitele înspăimântate de furtună.

— Pe cinstea mea, că-i bine de noi. Avem puțin răgaz — exclamă împăcat Zeke, — întinzându-se. Incă trei zile și ne întoarcem la stăpânul!

În timp ce tustrei stăteau de vorbă așa, indianul, așezat pe vine și el, la câțiva pași, ședea nemișcat. Din când în când privirea-i sumbră se oprea scrutătoare asupra acestui trio, apoi se cufundă din nou în cugetarea lui adâncă.

Zeke lunganul deznodându-și punga de tutun, începu a-și răsuci o țigară.

— Și Kentucky tot nu s'arată, bombăni el.

— Desigur că i s'o fi întâmplat ceva.

— Ciudat tip și Kentucky ăsta! — cuteză Bud să observe mestecând frunza de tutun... Zău că nu-mi inspiră nici o încredere. Un tip pe care nu l-a mai văzut nimeni și care totuși pretinde că se pricepe la toate.

— E adevărat... De când l-a angajat stăpânul să lucreze aci la *round-up*, abia a catadixit de vre-o două ori să ne arunce câte o vorbuliță.

— L-am observat, și atitudinea lui suspectă, par'că s'ar simți încolțit..., Privește bănuelnice în jur...

— Cine știe!... Poate c'o fi având ceva pe conștiință... Il cunoști de mai 'nainte?

— Nu, deloc... M'a mirat chiar că stăpânul l-a angajat tocmai pe el, un necunoscut, pe când mulți din foștii lui *cowboys* nu izbutesc să-și agonisească măcar pâinea zilnică.

Jeroboam, întrerupând manipularea linguroiului din fierțură, se apropie de Zeke șoptind:

— Kentucky poate căutat de poliție.... *outlaw*¹⁾, cu nume mincinos... Poate el Gunboat Den...

— Gunboat Den!... vestitul bandit, pe capul căruia s'a pus un preț așa de mare? Ce glumă!

— La urma urmelor nu-i chiar așa de imposibil ce spune Jeroboam, opină Bud. Când te gândești ne găsim la o distanță de numai cincizeci de mile de trontiera canadiană... Știi că Gunboat i-a zăpăcit vârtos pe polițiștii dela Royal Mounted!..²⁾ De o reuși împelițatu cela să se strecoare în Montana, fii sigur că în curând vom auzi vorbindu-se de el.

Negru părea oarecum încurajat de opiniile ambilor vecini.

— Gunboat estem pezevenghiu ma-a-re!

— Te cred și eu, Alb-ca-Neaua, confirmă Zeke. De trei ani, se tot trudește zadarnic poliția să-i pună cătușele la mâini... Se joacă cu urmăritorii lui par'că ar avea pe dra-cu'n el.

1) Bandit scos de sub scutul legii.

2) Poliția Călăreață din Canada.

— Și tu crezi că Kentucky și banditul sunt unul și același?

— Păi, n'ar fi la prima încercare banditul. Dacă ai auzit de unele din isprăvile lui, trebuie că-ți amintești de afacerea Vildrose.

— Afacerea Vildrose?... Da, da, mi-aduc aminte... timp de două luni Gunboat a reușit să treacă drept Șeriful Morton pe care de fapt îl omorâse... A imitat așa de bine fața și felul mortului că nici unul din *deputies* ¹⁾ n'a bănuț nimic.

— Numai Nat Kinley, un detectiv trimis special, l-a dat de gol. Dar Nat Kinley, care este un copoi fără de pereche, deși a reușit să demasce pe șarlatan, totuș nu l-a putut împiedica să treacă frontiera...

— Să nădăjduim că de-a doua oară va fi mai norocos. Unii, susțin că încă nu s'a dat bătut.

Un dudit întrerupse convorbirea ambilor tovarăși... Un fulger orbitor sfâșie norii în două, luminând groaznic interiorul adăpostului.

— Trăznet! — bâlbâi înspăimântat negrul.

— Firește că-i trăznet, amice balaoacheș!... Nu-i nevoie să clănțânești... Doar nu pentru întâiaș dată auzi tunetu.... După înăbușitoarea zăpușeală ce-o îndurarăm după prânz, trebuia să te aștepți la puținică muzică noaptea asta.

— Da' vitele?...

— Fii liniștit despre asta... Peste cincisprezece din călăreții noștri au rămas lângă

1) Auxiliarii șerifului

ele... Orice *stampede* ¹⁾ e exclus. Mâine, când furtuna se va fi depărtat, vom putea să ne reîncepem lucrul neturburați... Și-i tot aia. Mare noroc avem, eu și Bud că ne putem adăposti aci... Desigur că tovarășii ne invidiază colo în biciuirea ploii.

Cowpuncherul se opri din vorbă, aprinzându-și *tacticos* țigarea. Ploaia continua să râpâie violent pe acoperișul adăpostului, curgând în mii de cascade împrejur.

După un răstimp îndelungat, ocupanții adăpostului își dădură seama că amețiseră. Fulgerele se deslănțuiau tot mai puternice; tunetele, tot mai cutremurătoare. Cu trăsăturile feței crispate, negrul închidea pleoapele la fiecare descărcătură cerească. Vântul făcea flăcările să pâlpâe și amenința să stingă ocul.

— Fie ce o fi, mormăi Bud... Haide să mâncăm și fără Kentucky... Mi-e o foame de lup.

— Arsă fasolea, — zise Jeroboam.

— Haidem... Adu fasolea. Dracul când n'are ce mânca, mănâncă și muște.

Fără să se mai sinchisească de furtuna ce turbura tot mai mult pe bucătar, ambii *cowpunchers* se instalară în preajma focului, apoi luându-și gamelele, începură să le umple pofticioși cu fiertura din ciaun.

Indianul rămăsese neclintit ca o statuie în colțu-i preferat, cufundat în absorbanta-i meditare.

— Vino și tu... Estem foame la tine, Big Eye, — își luă inima în dinți negrul.

1) Panica

Interpelatul eși brusc din imobilitatea lui impresionantă; fără să rostească un cuvânt se ridică și se așează pe vine alături de Bud.

— Ce-i drept, ești cam zgârcit la vorbă, amice Piele-Roșie — observă *cowpuncherul*, De o jumătate de ceas de când ai venit, nu ți-ai descleștat gura.

Ochii Indianului scânteiau ca doi cărbuni aprinși.

— Big Eye n'are limba despicață ca babele flecare — obiectă Indianul într-o englezescă scâlciată.

— De acord! Inșă ași dori tare mult să știu pe unde te învârtiși astăseară — interveni Zeke vlăjganul care, după ce azvârli țigara deabia aprinsă, începu a se înfrupta din fasolea cu bulion.

— Big Eye a muncit la marcatul vitelor.

— Știu, dar pe unde ai fost dela cinci după prânz? Joe a fost nevoit să te'nlocuiască.

— Big Eye a fost în căutarea unei vaci rătăcite.

— Ce te-am mai înjurat... Dacă era vorba numai de o vacă, ai fi putut să dai de veste vreunuia din ai noștri, care s'ar fi dus în locul tău... Știi prea bine că ai fost angajat numai pentru iscusința ta, la prinsul vitelor cu *lasso* și la însemnarea lor cu ficrul. Data viitoare faci bine să nu te mai depărtezi, fiindcă prezența ta e necesară. Fred Melley, șeful echipei, n'a fost mulțumit de loc, te-asigur.

Indianul, tăcu, — zadarnic s'ar fi încercat cineva să ghicească impresia pe care o

produseseră asupra lui aceste dojeni. Iși umplu și el gamela cu fasolea fierbinte pe care i-o pusese dinainte negrul.

— Mă miră escapada ta Big Eye — stăruie Zeke. E întâiași dată când ai șters putina așa, pe nepusă masă.

— Big Eye are să muncească la nevoie o zi p'asupra, se hotărășse să răspundă Indianul. Big Eye nu vrea supere stăpânul.

Cowpuncherul nu mai insistă. Răspunsul flegmatic al Indianului îl dezarmă. Continuă să înfulece pofticios, pe când Jcroboam înghițea și el voinicește, dar tot privind cu teamă înspre ușă.

Se scurseră câteva minute într'o tăcere completă, turburată doar de clefăitul comensurilor și de bubuitul tinctului.

— Și Kentucky tot nu s'a întors — zise în-ciudat Bud. Trebuie că i s'a întâmplat ceva.

— Liniștește-te dinspre partea lui, adăugă Zeke convingător... E un pehlivan care știe să iasă din orice încurcătură.

— Ce-o fi meșterind el spre hotarul de Nord al ranch-ului?... Lipsurile lui tot mai dese, îmi dau de gândit.

— Estem niscăi teamă la el... ceva necurat la cuget al lui — observă tuciuriul.

Remarca stârni zâmbete.

— Ia spune drept, amice Făină de Lux. Sunt sigur că nu te-ai supăra să incasezi premiul pus pe capul lui Gunboat.

— Tăcere!... Vine cineva.

Negrul duse numai decât arătătorul la gură...

— Cineva?!... Unde vezi cineva?

Jeroboam întinse brațul în direcția unde, la reflexul fulgerului, cei doi *cowpunchers* zăriră silueta unui călăreț apropiindu-se de cabană. Imediat se auzi un glas puternic înfruntând zgomotul ploii:

— *Whoop!... Hello, old boys!*

— El e, — zise vlăjganul. E Kentucky.

— Amicul nostru Alb-ca-Neaua va putea proceda la arestarea vestitului *outlaw* — glumi Bud.

Fața negrului se făcuse cenușie-pământie.

— Nu spunem nimic la Kentucky! băigui el. Pentru Kentucky omoară la Jeroboam... Kentucky om rău estem.

— Ține-ți cumpătul *old-chap* — sfătui Zeke. Vom fi muți ca un mormânt.

Convorbirea urmă câteva minute, până când în prag se ivi o siluetă viguroasă. După ce descălecuse, și-și aruncase șeaua pe umăr, călărețul se scutură ca un câine plo-uat și înaintă câțiva pași.

— *God almighty...*¹⁾ Era și timpul să ajung! — mormăi noul venit punându-și harnașamentul umed într'un colț... Par'că a venit potopul, adăogă el. Măine trebuie să îmbarcăm vitele în corabia lui Noe.

— Tocmai ne întrebam ce o fi cu tine — zise Bud.

— Ei bine, acu' v'ați liniștit... Fusei pe hotarul de miază-noapte.

— Desigur că'n căutarea vreunui *outlaw*? Noul venit nu-și putu stăpâni o tresărire.

1) D-zeule atotputernic!

Sprâncenele i se încruntaseră brusc și privirile lui se îndreptară cu o expresie întu-necată spre Bud, care șoptise vecinului său ceva.

Ca să evite cu orice preț înveninarea discuției, Zeke lunganul pofti pe Kentucky să vie să se încălzească lângă foc. Apa tot mai șiruia depe hainele lui și la picioarele lui se adunase o mică băltoacă.

— Halal noapte pentru *cowpuncher*-ii din Hackamore- Bluff... mormăi Kentucky. Zău că ne putem socoti fericiți, toți cinci, văzându-ne aci.

— Fiecare la rândul lui... Trei nopți în șir tot p'afară stăturăm... Dar destul cu fle-căreala... Pun prinsoare că aduci dela drum o foame îndrăcită.

— Pe legea mea c'aveți dreptate... Dar ce-i cu tine, Alb-ca-Neaua? Tremuri — spuse Kentucky întorcând capul spre bucătar care nu-și putea lua ochii dela el.

— E cam nervos astă seară Alb-ca-Neaua, — lămuri răutăcios Bud privind pe negru. Șapoi atmosfera e încărcată de electricitate.

Kentucky părea că săvârșise o călărie lungă. Nu numai pe îmbrăcămintea lui ci și pe încălțăminte rămăseseră strașnice urme de noroi.

— Constat că te-ai aventurat prin cocla-uri îndepărtate — cuteză Zeke să observe, scrutând minuțios pe noul venit.

— Ce-ți pasă? obiectă morocănos Kentu-cky. Ești acu mai curios ca oricând.

— *By Jove*... N'am de fel intenția d'a te

necăji. Nu de alta, însă nu-mi stă în obicei să mă interesez de ocupațiile altora.

— Îți admir scrupulozitatea, *old chap*. Cât despre mine, îți mărturisesc că nimic nu mă împiedică să 'mpărtășesc altora înțelepticiunile mele de peste zi... Sunt însă unii oameni cari nu pot spune la fel.

— Ce vrei să insinuezi?

— Doamne!... nimic!... Știu atât că-ți risipești puterile întru apărarea intereselor stăpânului nostru, căci altminterii nu te-ai mai ține în serviciu.

În cursul discuțiilor, Big Eye stătu nemișcat la locul său fără a rosti o iotă măcar. Atât numai că la apariția lui Kentucky ochii ui străluciseră ciudat o clipă.

Apostrofele dintre Zeke și Kentucky s'ar fi înveninat peste măsură, dacă Jeroboam nu ar fi exclamat pe un ton înfricoșat:

— Auziți voi!... Estem glas de femeie afară în noapte!

CAPITOLUL II.

INDIANA

Ocupanții cabanei trăgeau cu urechea nemișcați... Ploaia se mai domolise, fulgerul și tunetul deasemeni... Depe acoperișul de crengi picurau stropi mărunți.

— Straniu lucru — întrerupse deodată Kentucky tăcerea, pare-mi-se că prind ecoul unui trap.

— Așa-i. S'apropie cineva.

Toți își ațintiră privirile la intrarea colibei. Insfârșit o voce spîtecă sfâșietor văzduhul.

— Jeroboam spus bine... Glas de femeie — repetă bucătarul negru.

Big Eye tresări involuntar, dar tovarășii lui, extrem de intrigati în momentul acesta, nu băgară de seamă.

— *Whoop!* — strigă Zeke. Pe aci... Vino 'ncoa!

— O fi vreun cowboy din echipă — opină Bud.

— Nu se mai aude nimic — spuse Kentucky.

Intr'adevăr strigătul se stinsese.

— Și totuși nu mi s'a năzărit, insistă Zeke lunganul.

Deodată Indianul sări dela locul lui, îmbrânci înlături pe cei doi *cowpunchers* care-i stăteau în cale și fără să răspundă la întrebările camarazilor lui, se năpusti afară în furtună și dispăru în beznă.

— *God almighty...* Ce-o fi vrând să facă Big Eye? — întrebă uimit careva.

— Să vadă dacă e într'adevăr cineva, lămurii Kentucky.

Trecură câteva minute într'o așteptare încordată. apoi Bud exclamă:

— Se întoarce Big Eye!

Cowpunchers-ii putură distinge în curând silueta Indianului care venea alergând, cu o povară în brațe.

— *By Jove!* O femeie! — izbucniră tuspatru deodată.

Indianul intră în cabană purtând ca pe un fulg misterioasa-i povară și o depuse cu o nesfârșită băgare de seamă lângă foc. Apoi, surd la zecile de întrebări ale vecinilor lui, începu să fricționeze viguros mâinile înghețate ale nefericitei.

— O femeie — exclamă Bud care nu-și putea crede ochilor.

— O Indiană — adăogă Zeke. — O cunoști, Big Eye? E din tribul tău.

Pielea-roșie nu răspunse, ba chiar împiedică cu bruscete ajutorul binevoitor al lui Kentucky.

Indianăna părea să aibă șaisprezece ani cel mult. Fața ei, cu ovalul foarte pur și cu ochii închiși, era încă udă de stropi de ploaie; și pe umeri se resfira în cascadă părul ei lung de culoarea abanosului.

Cowpunchers-ii erau foarte intrigati de prezența acestei fete atât de tinere. Știau că Rezerva tribului „Picioarelor Negre“ se găsea la peste cincizeci de mile de acolo, în preajma frontierei canadiene. Pentru ca această Indiană să se fi hotărât să vie tot-mai în meleagurile acestea înfruntând furtuna, trebuia să fi fost împinsă de un motiv din cele mai grave.

În sfârșit Zeke lunganul se hotărî să rupă tăcerea:

— Big Eye, cunoști pe tânăra asta?

— Am găsit-o leșinată în noroi — răspunse Indianul, evitând curiozitatea lunganului. Calul ei se oprise alături...

— Nu-i din tribul tău? insistă Zeke.

Indianul întrerupse pe *cowpuncher* cu un gest scurt.

Pieptul tinerei se ridică ușor de câteva ori; apoi se auzi un suspin adânc.

— Rachieu! — ceru îndată Indianul.

Negrul se grăbi numai decît să-i întindă un bidon pe care Big Eye îl apropie de gura protejatei lui.

Kentucky îngenuche și ridică puțin capul Indianei. În timpul acesta Big Eye descleștă cu cuțitul lui de vânătoare fălcile fetei.

După multă trudă, răușiră, căci tânăra înghiți câteva picături din licoarea înviorătoare. Fața necunoscută se crispă într'o

strâmbătură de suferință... Pleoapele ei se întredeschiseră și privirile ei adânci se îndreptară spre Indian și tovarășul lui.

Toți răsuflară ușurați.

— Sărăcuța de ea, e sleită — spuse Bud. Trebuie că a galopat mult.

Depe buzele umede încă scăpă un nou suspin, și ochii ei se opriră asupra lui Kentucky cu o expresie de nespusă uimire și groază:

— Gunboat! îngână ea încet.

Instantaneu, Zeke impuse vecinului său tăcerea. Bud se supuse. Se priveau uimiți.

„Gunboat! — repetă la fel Indiana, lăsând capul să cadă pe brațul salvatorului ei, care îi șopti ceva la ureche — ceva neauzit de urechile iscoditoare. Apoi, în ciuda indiscrețiilor, tânăra adormi repede.

— Oboseala și emoția au fost peste puterile ei, — declară Kentucky, care nu observase mimica semnificativă a *cowpunchers*-ilor aflători la spatele lui. S'o lăsăm să doarmă netulburată. Mâine va fi complet restabilită.

Big Eye dădu afirmativ din cap. Infășurându-se într'o pătură peticită, se lungi îndată alături de conaționala lui, spre a o veghea, fără a mai schimba un cuvânt măcar cu ceilalți.

— Timpul trece — observă Kentucky, furtuna se depărtează. Mâine va trebui să fim la lucru dis de dimineață... Munca va fi trudnică. E vreme să ne vedem de odihnă.

Zeke lunganul lovi pe Bud cu cotul, apoi lungindu-se lângă Kentucky, care se pregătea să se învelească și el cu pătura, spuse:

— Ziua a fost obositoare peste măsură și abia așteptăm și noi să gustăm odihna bine meritată. Totuși am dori oarecari lămuriri.

— Oarecari lămuriri?—îngână Kentucky—
Ce vrei să insinuezi cu asta?

Fruntea lui fu brăzdată de o cută de îngrijorare. Nici nu căuta să tăinuiască încurcătura în care-l puneă întrebarea camaradului lui.

Zeke se codi o clipă, dar Bud îi dădu ghes, împingându-l cu cotul.

— Mi s'a părut că am prins exact numele pe care tânăra indiană l-a murmurat văzându-te, continuă el.

— *God almighty!*... Tare ascuțit ți-e auzul *old fellow*, ripostă Kentucky, care-și recăpătase siguranța de sine. Nefericita s'a rostit în dialectul tribului „Picioarelor Negre“... N'am priceput boacă din bodogăneala ei.

— Totuș a rostit un nume, unul singur, cu prisosință cunoscut oricărui crescător de vite și în deosebi șerifilor din regiunea aceasta.

— Un nume?... Sunt strașnic de curios să-l aud repetat.

— Gunboat.

— Gunboat?

— Exact, Bud și Alb-ca-Neaua l-au auzit și ei întocmai.

— Și întrucât v'a putut impresiona numele ăsta?

— Intrucât?!.. N'ai idee cine e Gumboat Den?

— Lucrez de destulă vreme în ținutul Montanei și am avut prilejul să aflu despre ca-

riera aventuroasă a acestul *outlaw* acuzat de o groază de nelegiuiri, și pe a cărei capturare s'a pus un premiu și în Montana și în Canada. E o vreme decând n'am mai auzit vorbindu-se de el. Unii susțin că s'a pornit o luptă îndârjită între el și Royal Mounted, mai cu seamă cu dedectivul Nat Kinley.

— Frontiera canadiană nu-i prea depărtată de ranch-ul 27... Se prea poate ca lui Gunboat Den, să-i fi venit chef să facă o mică raită prin cuprinsul ținutului nostru.

Privirea sfredelitoare a lui Zeke scruta fizonomia lui Kentucky. Părea că voia să-i descopere și cele mai tănuite gânduri. Fără să se arate cât de cât jignit de atitudinea iscoditoare a *cewpuncherului*, Kentucky căută dimpotrivă să-și mențină calmul desăvârșit. Trăsurile lui erau înseninate de un zâmbet, se amuza bătând toba cu degetele pe cartușiera lui.

— Să-ți spun drept — zise el — mă miră că-ți risipești interesul pentru *coyotul*¹⁾ ăsta... Lasă pe șerifi și pe polițiști să-l urmărească obsedați, tu vezi-ți de ale tale. Noi ne-am strâns aici pentru *round-up*, iar nu ca să facem pe oamenii stăpânirii.

Totuș Zeke nu se lăasă convertit; alături, Bud aștepta palpitând și, la câțiva pași, fricosul Jerboam, asculta chircit lângă foc.

— Îți mărturisesc cinstit că nu m'am mă gândit la Gunboat, încă dela venirea noastră în partea locului — continuă Zeke. Totuși e pentru tine lesne de înțeles mirarea mea, când am auzit pe această Indiană rostindu-i numele, decum a deschis ochii.

1) Lupul preeriilor, cunoscut prin lașitatea lui.

— De, știu eu, poate că mititica l-o fi cunoscut pe Gunboat...

— Incontestabil că da. Inșă ceeace nu pot pricepe e că a pronunțat numele tâlharului, decum te-a văzut.

Kentucky rămase nemișcat, câteva secunde. Infrânându-și anevoie nerăbdarea, cei doi *cowpunchers* și negrul se căzneau zadarnic să surprindă pe chipul lui cea mai mică nuanță de turburare... Nici un mușchi al feței lui nu tresări. Doar o cută batjocritoare se adâncise în colțul buzelor.

— La ce bun atâtea tertipuri, zise Kentucky pe un ton desăvârșit de calm. Fiți sinceri cu toții: mă luați drept Gunboat.

— Nu zic asta...

— Atunci?

— Zic doar că mi se pare stranie exclamația fetei, în clipa când te-a văzut.

— De astă dată Zeke lunganul se cam temea să nu fi mers cam prea departe... Vedeau nu fără emoție, — mâna lui Kentucky rezemându-se pe mânerul de fildeș al revolverului lui...

Avușese prilejul să se convingă de minunata siguranță a interlocutorului său în mânăuirea acestei arme și de aceea ținea ca discuția să nu degenereze.

— Păcat că micuța a adormit, — zise Kentucky. Ar fi putut să ne dumirească, asupra multor precizări dorite... Totuș, cred că în starea ei actuală, i-ar fi peste puteri să răspundă la întrebările noastre.

— La ce naiba o fi venit călare prin partea locului?

— Puținică răbdare, *old fellow*... te vei lămuri chiar mâine.

— Până atunci, Big Eye ne-ar putea da oarecari detalii. Fata nu-i e străină. Poartă îmbrăcămintea femeilor din tribul lui.

— Big Eye e discret... dealtminteri ași fi de părere să amăi interogatoriul pe mâine... Uit'te că și el a adormit... ca'n sânul lui Avram.

Indianul, zgribulit la peretele din fundul colibei, părea că dormea vârtos.

— Nu ne rămâne alta decât să-i urmăm pilda, sfătui ca încheere Kentucky.

Zeke și Bud se sfătuiră din ochi conchizând că era mai înțelept să nu mai stărue. Ar fi fost de prisos. Dealtminteri și negrul se tolănise într'un colț.

— Noapte bună, *old-fellows*... și vedeți de nu-l visați prea mult pe Gunboat, spuse ironic Kentucky.

Înăuntru colibei se lăsă o tăcere îmbietoare la odihnă. Pleaia stătuse.

Kentucky își îndrepta din când în când privirea cercetătoare asupra tinerei, care respira acum normal. Pe cât de nepăsător se arătase față de tovarăși, pe atât de mult părea să-l intereseze prezența necunoscută, sub acoperișul cabanei pierdute în mijlocul preriei...

Dealtfel, cu toată prudenta lor nemișcare, nici Zeke și Bud nu adormiseră. Uneori degetele lor noduroase mângâiau mânerele revolverelor lor. În întunerecul din ce în ce mai complet pe măsură ce se stingea focul, ei observară printre gene silueta nemișcată

și impresionantă a *cow-boy*-ului... Cu cât chibzuiau mai mult, cu atât erau mai convinși că Kentucky nu putea fi în realitate decât Gunboat Den, care împrumutase acest nume pentru a scăpa mai ușor de urmărirea reprezentanților autorității.

Aceleași bănueli îl frământau și pe Jero-boam. Numai la gândul că putea fi împușcat de cruntul *outlaw*, nefericitul bucătar simțea o sudoare rece brobonindu-i-se pe tâmpile, iar pe piept o greutate insuportabilă...

Indianul, făcând pe adormitul, scruta printre gene mișcările tovarășilor și starea tinerei fete, care, singură dintre toți ocupanții cabanei, dormea în tihnă, uitând de lungul și misteriosul drum călare, pe care-l făcuse înainte de a ajunge aci...

CAPITOLUL III.

O DESCOPERIRE MACABRA

Abia începuse să mijească la orizont primele licăriri, când Jeroboam deschise ochii întâiul. Cu capul greoiu, cu urechile vâjânde și cu membrele amorțite de lungă imobilitate, eși în pragul colibei.

Un vânt proaspăt mângâia molcum fața bucătarului. Ridică înviorat capul, respirând avid aerul dimineții. Totuș nu văzu cerul, învăluit de o ceață opacă ce se întinsese peste câmpia înviorată după ploaie.

— Ce zici, amice Alb-ca-Neaua, cred c'o să facem azi treabă bună.

Jeroboam tresări scoțând un strigăt de spaimă, însă numai decât își reveni constatănd că nu era decât Zeke în persoană, care se trezise îndată după el și care cerceta și el cerul.

— Ai să ne pregătești numai decât cafe-

luță strașnică, urmă Zeke — apoi pornim spre Hackamore-Bluff, la tovarășii noștri care păzesc vitele.

Negrul se grăbi să execute ordinul. Aprinse gătejele strânse în ajun și pregăti totul pentru cafea. În curând troznetul focului și muzica apei în clocote izgoniră tăcerea din colibă.

Unul câte unul din ocupanții cabanei se trezeau din somnul ce-i stăpânea.

Indianul se ridică în capul oaselor și aruncă o privire îngrijorată în spre protejată lui, cufundată încă într'un somn adânc.

— Ei ! mititica noastră ce mai face?

Era Bud care se apropiase de tânăra Indiană, frecându-se somnoros la ochi.

— Tăcere... doarme!

Indianul făcuse un pas înainte și dusesse poruncitor un deget la buze, pentru a face pe *cowpuncher* să tacă.

— N'avea grijă, răspunse Bud, n'o trezesc. Totuș regret că nu-i putem vorbi. Aș da mult să știu căror împrejurări se datorește refugiul ei, între pereții cabanei celui de al 27-lea Ranch.

— Ai să știi mai târziu — replică Zeke... Doar n'o să-i turburi somnul numai pentru plăcerea de a-ți satisface curiozitatea. Pe seară, după lucru, fata va fi mai bine dispusă să ne istorisească pățaniile ei... De altfel Jeroboam, care trebuie să rămână aci de pază, are să vegheze grijuliu asupra-i și-i va prepara o ciorbă întăritoare.

— Doamne, sunteți curioși ca niște babe! — exclamă deodată surâzând Kentucky, care

auzise parlamentarea tovarășilor lui. — În definitiv, ce importanță are pentru voi prezența acestei nenorocite?

— Pe cinstea mea — ripostă Bud, originală creatură mai ești Kentucky! Adică cum: tânăra de coala, care aparține unui trib de dincolo de hotar, se pripășește tocmai aici, și ție asta ți se pare firesc...

— *God almighty*... Privește-o atent, mititica... Uită-te la mocașinii ei rupți, la vestimentele ei murdare de noroi... Grozave efortări trebuie să fi făcut fetița să ajungă între noi.

— De bună seamă. Nu zic ba. Da' repede că nu-mi stă în obicei să mă amestec în daraverile altora... Rolul nostru aci e să muncim, nu să pierdem vremea iscodind.

— Bine, bine!... De prisos să ne mai ciondărim... Nu te știam atât de ursuz.

Câteva minute domni o tăcere deplină. După ce umpluseră cu apă cele două lighiane de tinichea, *cowpuncherii* se spălară repede. Numai Piele Roșie nă se mișcă din colțul său; iar deseale priviri în direcția co-naționalei lui, dovedeau cu prisosință interesul adânc ce-i purta...

Dar și *cowpunchers-ii* și negrul ocupați cu alte lucruri, se dezinteresau de Big Eye...

— Gata cafe! — anunță în sfârșit negrul.

Toți se apropiară în grabă de foc... Jero-boam zorit și el, umplu ceștile cu băutura fierbinte și aromată, pe care toți o sorbiră cu poftă, înfulecând la intervale din turtițele de mălaiu.

Deabia dacă schimbă câte un cuvânt

fugitiv între ei, în cursul frugalului ospăț matinal.

Repede, că întârziem — spuse apoi Zeke lunganul. Fred Melley trebuie că și-a pierdut răbdarea așteptând.

— *By Jove...* Șeful n'are decât să aștepte! Soarele nu s'a arătat încă... Și apoi e o ceață atât de deasă încât cu greu vom putea prinde vitele cu *lasso*-urile ca să le însemnăm cu fierul.

— Haidem, la drum!

Fără ni i o vorbă — Kentucky și Piele Roșie se îndreptară spre ieșire... Big Eye întoarse capul și privi lung pe Indiana care nu se trezise încă.

— Jeroboam, să vegeze asupra ei! zise Indianul în șoaptă adresându-se negrului.

— Da, da, păzeștem bine — asigură bucătarul, Jeroboam doctor bun estem.

Indianul ajunse din urmă pe Kentucky care-și încărcase șeaua în spinare.

Cu toții porniră spre țarc, când Bud exclamă înmărmurit:

— *By Jove*, al cui să fie calul ăsta?

— Calul ăsta?

— A, da, fără îndoială că e al fetei — urmă Bud, azvârlind de pe spinare șeaua ce-o purta și repezindu-se într'acolo prin iarba deasă și udă a preriei.

Cu ajutorul lui Zeke nu-i fu greu să captureze armăsarul, care speriat o pornise în galop. Decum îl prinse, Bud chemă și pe Kentucky, și pe Big Eye.

— Ia priviți! Asta e bună! animalul poartă marca ranchului 27.

— Il recunosc — declară Zeke, e armăsarul dispărut acu câteva zile din grajdul stăpânului.

— Și cu toate astea, susțin că Indiana s'a folosit de el... Nu încape îndoială... Il recunoști și tu Kentucky?

Acesta fără a-și pierde cumpătul la întrebarea ce i se pusese, răspunse:

— Intr'adevăr, m'am folosit și eu de calul ăsta, mai zilele trecute o singură dată, ca să ajung mai repede la Hackamore Bluff... Totuș faptul că-l vedeți aci și nu în grajdul stăpânului, nu înseamnă că l-a folosit Indiana.

— Se găsea aici când te-ai întors a-seară?

— N'ași putea preciza, m'am întors în toiu furtunei și mi-am deșăuat calul în mare grabă. Și apoi, nici nu m'am gândit să cercetez dacă este un cal în plus, pe lângă țarc.

Bud clătină din cap neîncrezător:

— Hm!... desinteresarea ta îmi pare ciudată, mai ales la un tip pe care caii îl pasionează ca pe tine. Știu bine că mai degrabă ai renunța tu la mâncare, numai calul tău să se mențină în formă. Dacă armăsarul ar fi fost aici, tu ai fi băgat de seamă.

— Uf, Doamne, ce de vorbărie pentru fleacuri!... Fred ne va fi așteptând nerăbdător... N'ar fi mai la locul lui să ne ocupăm de cal mai târziu? Lucrul de căpetenie e că l-am regăsit.

Piele Roșie nu arătase nici o atenție cât

de superficială față de comentariile tovarășilor lui. Privirea lui examina calul.

— Incălăcați! — zise hotărât Zeke după ce șovăise câteva clipe.

În mai puțin de cinci minute, toată lumea era gata de plecare. „Să-i comunicăm șefului afacerea cu calul — șopti Zeke la urechea camaradului Bud. Mă obsedează bănuiala că Kentucky joacă un rol deochiat în chestia asta... De ce s'a întors aseară atât de târziu? Cum de-a apărut calul după o lipsă de câteva zile! Pun rămășag pe capul meu că Indiana a venit călare pe el la cabană.

— Puțintică răbdare — opină Bud. Când fetița își va fi venit în fire, vom pune-o la un interogatoriu amănunțit... Fără doar și poate că n'o să caute să ne tragă pe sfoară ca amicul Kentucky... Are să se fâstâcească și are să spună îndată adevărul. Mă întreb însă de ce a rostit numele tâlharului, când l-a văzut pe Kentucky?

— La muncă, băeți! — le strigă Kentucky. *Go ahead!*...

Și Kentucky închise în urmă-i îngrădirea, unde armăsarul rămase acum singur.

Timp de peste zece minute, *cowpunchers*-ii străbătură călare o parte din anevoiosul drum peste câmpia transformată în mocirlă și băltoace, brăzdată de șerpuitoare benți înguste de apă.

Deodată Bud, care se găsea în fruntea micului grup de călăreți, exclamă întinzând mâna spre stânga:

— Atenție!... Un călăreț!... Vine val-vârtej spre noi.

Ridicându-se în scări cei trei își îndreptară privirea degrabă spre direcția indicată. Putură întrezări, tus patru, prin abureala înconjurătoare, silueta unui călăreț, ce se apropia în galop nebun.

— *Whoop!... Whoop!*

Călărețul le făcea semne cu mâna stângă, și părea pradă unei violente neliniști. Lovind neconținut cu pintenii pânțelele roiului lui, se apropia tot mai mult.

— Nu încape îndoială — e chiar șeful nostru — izbucni convins Zeke lunganul.

— Ai dreptate: e Fred Melley... Ce naiba s'o fi întâmplat? — adăugă Bud.

Călărețul ajunsese la mai puțin de cincizeci de pași de micul grup. Cei patru oameni care se opriseră în așteptare, câteva clipe, porniră repede în întâmpinarea șefului lor.

— Ei, Melley. Ce s'a întâmplat oare? — răsună glasul metalic al lui Kentucky.

Șeful echipei își opri calul exact la triipași de grupul subalternilor lui... De la prima vedere își dădea seama că omul pasr cursese o distanță apreciabilă. Sudoarea e prelingea în picături mari pe obrazul lui congestionat, încadrat de o barbă încărunțită, destul de lungă.

-- *Iute, old fellows* — găfâi el, la Council Creek, pe malul râului...

— Ei, ce s'a întâmplat la Council Creek?

— Ați fost atacați de o bandă de hoți de vite?

— S'a întâmplat vre'un accident? vorbiră deodată tus trei *cowpunchers*-ii. Numai In-

dianul tăcu, părând mai puțin nerăbdător decât tovarășii lui să cunoască amănunțit pricina emoției noului venit.

Gâfâind, Fred continuă:

— Știți... Acolo... La Council Creek... E un spânzurat!

— Un spânzurat?!... *God almighty!*

— Abia plecasem dela Hackamore-Bluff, unde înoptase marea majoritate a echipei. Călăream dealungul râului, ca să mă încredințez dacă nu cumva nu s'or fi rătăcit din vite prin partea locului, când dădui peste spânzurat, legănându-se de craca unui stejar.

— Dar cine e? Vreunul de-ai noștri?

Șeful echipei, clătină din cap negativ.

— Nu-l cunosc... Dealtfel e tot una... M'a zguduit, nu glumă vederea lui. Descălecai numai de cât, nădăjduind că-l voi putea readuce pe nenorocitul la viață, dar am constatat repede că trupul era ca ghiața... Probabil că-și dăduse sufletul cu câteva ore mai înainte. Cum mă aflu la mai mică depărtare de cabana voastră, decât de Hackamore-Bluff, am pornit într'un galop nebun ca să vă anunț și să vă cer, ca înainte de a vă duce la posturile voastre, să veniți cu mine.

Pecând vorbea, Melley își ștergea mereu sudoarea cu o batistă vărgată, în timp ce în jurul lui *cowpunchers-ii*, ascultau înlemniți, stăpânind anevoie neastâmpărul cailor.

— *By Jove!*... Asta ne mai lipsea! — continuă șeful. Un spânzurat pe teritoriul ranch-ului 27; tocmai când trebuie termina-
round-up-ul!

— In definitiv — îndrăzni a obiecta Zeke lunganul — nu înțeleg la ce ne-am prăpădi așa cu firea! Treaba lui dacă s'a spânzurat. Ce-avem să ne amestecăm în daraverele lui?

— Zeke, — ripostă șeful — dă-mi voie să-ți spun că ești un dobitoc... Nu ne-or fi privind ele afacerile spânzuratului, dar poliția o să aibă grije să-și vâre îndată nasul în ale noastre... Șeriful va ordona o anchetă ce ne va pricinui cele mai mari buclucuri.

Zeke lunganul se scărpină în cap încurcat:

— Poliția... băigui el. Șeriful... Adevărat... Nu m'am gândit la asta.

— Și totuși era la mintea omului... Iată-ne acum cu o afacere foarte plicticoasă în spinare... Dar pierdem o vreme prețioasă flecărind... Repede... Urmați-mă la Council Creek... Poate că vreunu din voi recunoaște individul...

De grabă, cu toții porniră în galop precedați de Fred Melley, tăind drumul deadreptul spre locul macabrei descoperiri, ca să parcurgă cât mai repede distanța de patru mile.

Cowpunchers-ii și Indianul păreau din cale afară de îngrijați... Sinistra descoperire se adăugă la prezența tinerei din cabană, — și la numele banditului Gunboat, pronunțat de ea la vederea lui Kentucky.

In mai puțin de cinci minute, grupul zorit ajunse la râuleț. Ceața se risipise la razele soarelui. Potârnicșile își luară zborul speriate la ivirea călăreților.

Înaintând dealungul țărmlui întrezăriră printre arbori și copacul uriaș.

— Uite-l nenorocitul de el — strigă deodată Bud. Dar venim cam târziu.... corbii ne-au luat-o înainte!

Nu se înșelase... Câteva corbi se roteau în în jurul cadavrului care spânzura țeapăn de o cracă de jos.

La apropierea zgomotoasă a grupului, stolul rapacelor zburătoare se depărtă speriat.

— Descălecați! — ordonă Fred Melley. Băgați de seamă ca pașii voștri să nu încurce urmele ce se vor fi zărind în iarbă. Vor fi de mare folos Șerifului, când își va începe ancheta.

— Evident! Afacerea însă nu-mi prea miroase a bine, obiectă Zeke... Ceeace e mai plicticos e că tipul ăsta și-a găsit loc de spânzurat tocmai pe domeniile ranch-ului 27!

Călăreții își priponiseră caii la o distanță de aproximativ cinzeci de pași de stejar. Înainte de a se apropia de stejar se sfătuiră. Singur Big Eye rămăsese deoparte păstrând mutismul lui obișnuit... Sprijinindu-se de crupa calului, examina cu atenție spânzuratul... Dacă tovarășii lui n'ar fi fost atât de concentrați în discuție, ar fi putut surprinde strania scânteiere a ochilor Indianului, a cărui față luase o expresie de ură sălbatică.

CAPITOLUL IV.

CRIMĂ SAU SINUCIDERE?

— E vădit că omul a fost asasinat, declară Melley.

— Bud voi și el să-și exprime părerea. Dar Melley îl opri cu un gest.

— Ai să vorbești la momentul oportun, *old fellow*. Până una alta să examinăm cadavrul mai atent... Urmăriți-mă... unul după altul. Mai știi, poate descoperim lucruri interesante.

Oamenii, lăsându-și caii priponiți de arbori, porniră pe jos. În frunte, înainta Melley, urmat de Zeke și Bud; Kentucky era al patrulea iar Indianul, tot impasibil, reprezenta arier-garda.

— Iată urma lăsată de mine pe iarba umedă încă, — zise Fred Melley, întorcându-se către tovarășii lui.

— Cu cât mă uit mai mult — bombăni

Bud — cu atât îmi dau seama că ~~ut~~ ^{ut} d-tale e singura în partea locului.

— A plouat prea mult peste noapte — explică șeful enervat și șuvoaiele de apă au șters urmele. N'a rămas nici urma celui care s'a spânzurat... și doar n'o fi venit cu balonul să se spânzure!

— Absolut și părerea mea, — interveni Kentucky. Totuși mai întâi să ne ocupăm de cadavru.

Propunerea fu admisă.

— Nu-i nici o nevoie să lăsăm să se bălăbănească așa până ce o veni șeriful — opină Zeke. Mă duc să-l desprind.

Fred Melley aprobă, iar Zeke, ajutat de Bud, se cățără sprinten pe trunchiu și se așează călare pe creanga cu pricina. Cu tăișul ascuțit al unui cuțit respectabil, începu să taie funia de care atârna spânzuratul.

— Atenție! Nu-l lăsați să cadă!

Kentucky înaintă numai decât, ca să apuce în brațele-i vâjnoase picioarele cadavrului.

— Dă-i înainte, *old-fellow*, zise el.

Zeke lunganul reteză frînghia și cadavrul căzu brusc peste Kentucky.

„*God almighty*“! Greu mai ești!“

Trupul inert fu întins pe iarbă.

— Lung, Doamne! — exclamă Bud, ștergându-și sudoarea depe frunte.

— Lung și voinic, complectă Kentucky, așezându-se în genunchi alături de macabra povară. Oricât m'ași trudi să-l recunosc, nu-l pot identifica. D-ta, Melley, l-ai văzut vreodată, pe cetățeanul ăsta?

Șeful de echipă se aplecă să examineze

atent trăsăturile mortului. Figura descompusă, crispată, cu ochii eșiți din orbite, cu buzele și limba învinețite, se contractase într'un rictus. O bărbuță încadra pomeții. Imbrăcămintea îi era zdrențuită și udă leocă. O şuviță de păr roșu, foarte lungă, i se lipise pe frunte. Prin deschizătura cămășii în careuri se vedea pieptu-i păros.

Melley continuă să examineze figura, când Kentucky repetă întrebarea lui.

— Ei recunoști d-ta pe cetățeanul ăsta?

Șeful echipei se scărpină încurcat după ceafă și mormăi.

— De aface niciodată n'am avut cu tipul ăsta... Și totuși, trăsăturile lui nu-mi sunt necunoscute... Nu m'ar mira să fi văzut cândva mutra lui fotografiată.

— Dar tu, Zeke... îl cunoști?

Cowpuncher-ul, care se ocupa și el cu examinarea figurii mortului, păru și mai încurcat decât șeful.

— Zadarnic mă străduesc... individul nu-i din partea locului.

— Dar tu Bud?

— Eu? Sunt absolut de părerea lui Zeke. Am lucrat în multe ranch-uri din Montana, dar niciodată nu m'am văzut alături de tipu' ăsta.

— Dar tu Big Eye?

Indianul rămăsese deoparte la trei pași. Nu-și putu înfrâna un tremur ușor, când privirea de oțel a lui Kentucky se așinti asupra lui.

— Ai mai întâlnit cândva pe omul ăsta? Zeke și Bud îi făcură loc să treacă, Pielea

Roșie se aplecă și neturburat examinează cu atenție figura acum hidoasă a spânzuratului.

— Nu — răspunse el cu o voce sigură — Big Eye nu cunoaște această față palidă.

— Cât despre mine, se grăbi Kentucky să declare, sunt oarecum de părerea șefului.., N'am avut niciodată nici în clin nici în mănecă cu individul ăsta, însă mi se pare că i-am văzut nu de mult fotografia.

— Fotografia?... interveni Zeke — desigur atunci c'ai văzut-o într'un ziar.

— În vreun ziar sau vreo revistă sau aiurea, n'ași putea spune.

— Dar dacă tipul ăsta a fost într'adevăr fotografiat în vreo gazetă — observă Bud — atunci e o celebritate.

— Ori celebritate, ori criminal, căci nu uitați că presa acordă în coloanele ei mult mai mult loc criminalilor, decât savanților sau binefăcătorilor omenirii.

— Inutil să prelungim discuția — întrerupse Melley — și la ce bun să ne batem capul, când l-am putea identifica într'alt mod. Trebuie că are la el acte sau hârtii ce ne vor îngădui să-i aflăm identitatea exactă.

— Rezon, accentuă Zeke lunganul, — cum naiba de nu ne gândirăm mai nainte la asta?

Cowpuncher-ul descheiă haina mortului cercetându-i buzunarele... Tovarășii urmăreau neclintiți și atenți operația, fără să piardă un singur gest de al lui.

— Un ghem de sfoară... un briceag... o batistă cu dungi, — anunță Zeke la găsirea fiecărui obiect. Ciudat, adăugă, pot să în-

torc pe dos totul, nici urmă de portofel sau de o hârtie.

Și într'adevăr în buzunare nu se mai găsea nimic altceva.

— Cu cât cuget mai mult, cu atât mă dumiresc că bietul om a fost complectamente jefuit și de bani și de tot ce avea.

— Asta întărește ipoteza, că la mijloc e un asasinat... declară Melley.

— O crimă? dar care din echipa noastră să fi avut interes să omoare pe necunoscutul acesta?

Melley însă întrerupse imediat pe Zeke, care rostise aceste cuvinte riscate.

— Nu numai oamenii noștri, *old-boy*, umblă pe alci. Citești gazete și tu. Vei fi aflat dela ele despre Gunboat Den... Tâlharul a trecut frontiera, a izbutit să scape de urmărirea polițiștilor dela Royal Mounted... Acum caută pesemne să-și reia sinistra activitate, prin vecinătățile frontierei.

— Crezi deci că Gunboat Den...

— E o simplă probabilitate.

— Așa dar omul al cărui cadavru l-ai descoperit?

— Poate fi victima banditului... Cine știe. Poate că nenorocitul să fi fost vreun crescător de vite de aiurea care se întorcea dela vânzare cu o sumuliță frumoasă, în buzunar.. Mă rog, ipotezele se pot făuri la nesfârșit... Treaba șerifului să clarifice totul.

— Să clarific... hm! va fi tare greu — opină Zeke lunganul. Un fapt mi se pare cert: lipsa oricărei alte urme, afară de a d-tale, tinde să dovedească neîndoios că a-

sasinatul a fost săvârșit înaintea furtunei.. adică la miezul nopții. Va fi fost singură victima ori însoțită? Va fi fost urmărită? Să-l fi spânzurat ucigașul ca să inducă justiția în eroare?... Mister!

— Dinspre partea mea — replică șeful de echipă, înclin să admit mai degrabă asasinatul cu jaf... Lipsa oricărui act și a celei mai neînsemnate monete; lipsa inexplicabilă a vreunei arme de apărare... Nimeni nu se aventurează prin ținutul ăsta fără să aibă grije să ia un revolver măcar ca să se aplece de *outlaws*.

— La dreptul vorbind, obiectă Kentucky — trebuie să recunoaștem că dacă omul a cărui identitate nu o putem stabili, s'ar fi purtat cu gândul sinuciderii, n'avea nicio nevoie să ia precațiuni de apărare... Ce valoare mai are viața pentru un sinucigaș?

— De acord — dar nu ți se pare că spânzurarea asta miroase ca de o poștă a înscenare? Vezi și singur. Mortul poartă pînă la cizme. Așa dar n'a venit pe jos pe teritoriul ranch-ului 27. Dar unde-i e calul?

— De-ași ști — răspunse Kentucky zâmbind — m'ași grăbi să te lămuresc.

— Poftim o dovadă în plus că-i asasinat. Ucigașul, de n'o fi cumva o bandă întreagă — va fi luat și calul...

— Foarte probabil.

Pecând acei doi își continuau discuția, Zeke și Bud se retraseră mai deoparte.

— Ia spune Bud — șopti la ureche întâiul — n'o ști cumva Kentucky mai mult decât se preface, în chestia spânzuratului?

Celălalt *cowpuncher* dădu din cap codindu-se.

— De, nu-mi prea place purtarea lui Kentucky. Mare poftă am să comunic șefului incidentele de azi noapte. Prezența Indianei, numele faimosului bandit rostit când l-a văzut pe Kentucky aplecat deasupra ei, calul.

— Nu cumva să faci așa o imprudență... Tartorul ăsta a dat gata și pe mai șmecheri ca tine; și cum sunt motive să presupui că Kentucky și Gunboat Den sunt una și aceeași persoană, nu te pripși cu demascarea lui.

— Bine, dar așa poate că ne fuge printre degete.

— Dar ce te faci dacă pierzi cei șase sute de dolari premiu pentru prinderea lui... Dacă Melley ar afla cele ce s'au petrecut aseară la cabană, ar lua imediat el afacerea în mână și răsplata ar fi a lui. Pecând așa vom descurca noi doi caerul. Răbdare numai, fătul meu!

— Mare pehlivan mai ești, Zeke! La asta nu m'am gândit.

În această clipă, șeful îi chemă pe amândoi.

— Nu mai putem zăbovi aici — spuse Melley — suntem așteptați la Hackamore-Bluff... Vremea e minunată și avem de lucru.

Și cu chestia spânzuratului cum rămâne — obiectă Zeke.

— Iată soluția: tu și Bud vă repeziți la Shelby ca să anunțați șeriful. Altminteri spânzuratul are perspectiva de a putrezi aci.

In ochii *cowpuncher*-ului luci un fulger.

— Poți să te bizui perfect pe noi, Melley,
— declară solemn Zeke.

— Repede... Ei, băeți, la drum! Chestia asta să nu ne facă să ne uităm îndatoririle noastre. Trebuie să încunoștiințăm și pe *boss*-ul nostru, care va veni la Hackamore — înainte de sfârșitul *round-up*-ului.

Kentucky se grăbi să aprobe dispozițiile șefului de ech-pă.

— Iată într'adevăr soluția care se impune.

Șeful echipei se depărtase cu Kentucky și cu Big Eye. Dar îndată întoarse capul, mirat că nu vede pe Zeke și Bud urmându-i pilda și încălecând pe cai...

— *By Jove*... Ce tot meșteriți la cadavru? Asta-i treaba șerifului!

— Nu te alarma Melley, răspunse Zeke lunganul. Vrem doar să luăm fiecare câte un căpețel de funie dela spânzurat. Cică aduce noroc.

Răspunsul stârni surâsuri.

CAPITOLUL V.

IDEIA LUI ZEKE LUNGANUL.

Zeke și Bud — urmăreau cu privirea grupul care se depărta în galopul cailor. Deabia dispăruse printre arborii de lângă țărm, și Zeke începu să joace tontoroiul lângă cadavru.

— Ce... Ești scrântit la cap? — exclamă Bud înmărmurit.

— Deloc!... Mă veselesc doar că premiul o să-l câștigăm noi doi.

— Premiul!... Ce fel de premiu?

— Uite dobitocul, a și uitat! Premiul cuvenit denunțătorului lui Gunboat. Nu vezi că norocul ne zâmbește?!

În răstimpul acesta Bud vâra mașinal în buzunar capătul de funie pe care i-l întinde lunganul.

— La „Shelby“ — continuă Zeke — o să ne ducem dar abia peste câteva ceasuri.

— Dar să mai aibă timp, Șeriful cu ajutoarele lui, să sosească la fața locului înainte de se înnoptează, ca să-și înceapă ancheta?

— Ehei, nici n'o să mai fie nevoie de anchetă?

— Cum asta?

— Simplu. Pentrucă vinovatul va fi — nici mai mult nici mai puțin — arestat.

— Arestat?! Ia zi, Zeke, n'ai cam întrecut măsura rachiului, azi dimineață?

— Niciodată nu m'am simțit mai limpede la minte, băete dragă. Mă apucă o poftă nebună de râs, gândindu-mă la mutra ce o va face Nat Kinley.

— Nat Kinley? Mi se pare că nu-i din echipa ranch-ului 27?

— Ce, l-ai uitat și pe Nat Kinley, detectivul?!... pufni în râs Zeke. Nu prea are noroc cu urmărirea lui Gunboat. În schimb, am să reușesc eu, dacă-mi dai concursul.

— De-om reuși, cât îmi dai?

— Două sute de dolari.

— Numai atât? E puțin. Drept ar fi jumătate.

— Jumătate? Adică dece nu tot? Extraordinar! Ce pretențioși sunt tocmai aceia care muncesc mai puțin!!

— O fi, dar risicul meu este egal cu al tău.

— În cazul ăsta, m'oiu aranja altcum.

Bud neputându-se decide îndată, Zeke o luă din loc. Bud se răzgândi însă, și se grăbi să-l apuce de mânecă.

— *By Jove*, susceptibil mai ești, *old son of a gun!* ¹⁾. Ei bine, consimt.

Perfect. Așa te înțeleg și eu. N'ar fi avut niciun rost ca eu, care sunt autorul planului, să fiu tratat ca un simplu asociat... Gândește-te, dacă nu ți-ași fi dat eu ideia mea, ți-ar fi trăznit ție vreodată prin cap?

— De, ce să zic, — nu!

— Bun. Atunci suntem de acord. Patru sute dolari mie; două sute ție... Fără socoteli bune, prietenie bună nu se poate.

Tot discutând, cei doi se depărtară de locul sinistrei întâmplări, și ajunseră lângă cai, pe nesimțite.

Cufundat într'o cugetare adâncă Zeke se opri o clipă răsucindu-și nervos mustața între degete.

— Ai să te hotărăști odată să-mi expui planul tău? îndrăzni în sfârșit Bud să deschidă gura. Nu pot intra în horă până nu știu ce am să joc.

— Mare vrăjitorie nu-i, — răspunse Zeke lunganul. Trebuie să-ți spun mai întâi, că ultimele ceasuri m'au convins pe deplin. Sunt sigur că vei împărtăși și tu ideia mea.

— Care ți-e convingerea?

— Că Kentucky și Gunboat Den sunt unul și acelaș.

— Și eu zic la fel... Atâta numai că i-am văzut de câteva ori în ziare fotografia lui Gunboat și...

— Vei fi știind că hoțomanul are talentul de a se schimba la față... Dovada a dat-o

1) Fiu al puștii, — termen uzual la cowboy

nu de mult, în chip admirabil, trecând drept șeriful, pe care însuși îl asasinase cu o lună înainte.

Bud îl întrerupse printr'un gest echivoc.

— Ia împrăștează-ți amintirile, stăruie Zeke — prezența acestui Kentucky în mijlocul nostru, nu-ți pare nefirească?... Acum două luni, *boss*-ul a concediat șapte din cei mai buni *cowpunchers*... Și iată că tocmai la *round-up*, angajează pe acest om de care n'am mai auzit nimeni. Auzi! Să ajungă Kentucky ăsta să ia locul unor tovarăși de ai noștri vechi în slujbă! Spune, nu-i din cale afară?

— Poți protesta cât vrei, un fir nu vei putea clinti din loc. Știi bine că hotărârile stăpânului....

— Da, da, știu din experiență că nimic și nimeni nu le poate abate. Il știu cu toții încăpățânat ca un catâr. Însă, vezi că asta nu mă împiedică să cred că Kentucky l-a fermecat.

— Oricum, să fim drepți: Kentucky e un om și jumătate, nici o muncă, niciun pericol, nu-l înfricoșează. Ți-amintești ușuri ța cu care a îmblânzit pe taurul cela care dăborâse la pământ doi camarazi?

— Exact. Și Gunboat Den e un călăreț și un matador nu mai puțin viteaz. Cică a și câștigat numeroase premii la *redeos*-urile, dela Helena.

— Dar să ne întoarcem la ale noastre... Pentru mine chestia cu spânzuratul s'a lămurit... Omul a fost asasinat.

— Cine o fi oare?

— Cine? poate că n'o vom afla nici odată, dar nădăjduiesc că în scurt timp vom pune mâna pe ucigaș și vom câștiga premiul.

— Așa dar crezi că ucigașul e Kentucky?

— Nu mă mai tot întrerupe, palavragiule! Nu numai că cred dar sunt convins. Ia spune nu ți se pare deosebit de suspectă lipsa hoțomanului până'n târziul nopții pe furtuna de eri?

— Firește că da. Inșă ar putea s'o justifice prin rătăcirea vitelor înspăimântate.

— Excelent pretext, de care pehlivanul s'a și folosit.

— Dar despre victimă ce crezi?

— Adică despre spânzurat? Bănuiesc că-i vreun crescător de vite bogat.

— Nu-i din împrejurimi, de asta sunt sigur, cunoaștem doar pe toți *ranchman*-ii din partea locului.

— O fi din Canada. Ți-amintești că acum trei zile a fost târg de vite la Great Falls.

— Ce-are aface în chestie Great Falls?

— Bud, ai fost și rămâi un găgăuț. Ce naiba, mai deșteaptă-te cât de cât. Omul a avut motive solide să participe și el la târg. Poți să le ghicești?

— Mai e vorbă! Să-și vândă vitele...

— Și prin urmare să încaseze o sumușoară destul de rotundă.

— Care sumă putea să stârnească lăcomia multor outlaws.

— Bravo, iată-te pe făgașul cel bun. Faci progrese Bud.

— Gunboat Den, va fi aflat de trecerea lui.

— Fără îndoială.
— Și a căutat să-l suprime.
— I-a întins o cursă și a izbutit.
— Totuș în cazul acesta ipoteza ta de adineaori se cam clatină.

— Dece?

— În ziua târgului din Great Falls, noi am început round-up-ul. Ori Kentucky se găsea printre noi. Deci îi era imposibil să cunoască situația bănească a victimei.

— Judeci ca un țânc, *old chap*! Kentucky era cu noi, dar știi și tu că dispărea adesea pe neașteptate.

— Dispărea și Big Eye.

— Nu-i tot una. Big e un admirabil mânuitor de lasso... Aceasta îl obliga dese ori să plece în urmărirea vitelor răznite de cireadă. Amintește-ți, Indianul se întorcea aproape întodeauna cu vaca sau vițelul capturat. Pe când Kentucky...

— E drept, totuși mă îndoiesc și mă întreb cum ar fi putut știi ce se petrece la Great Falls. Poziția noastră aici e cu totul izolată de lume.

— *God almighty*! S'ar părea că te amuză complicarea unei probleme care totuș e destul de simplă.

Bud clătină din cap lipsit de convingere, ceeace îndemnă pe Zeke să continue:

— Să admitem că victima își număra bancnotele la umbră, fără să știe că e spionat de Kentucky. La vederea bancnotelor, ticălosul s'a gândit să-i întindă o cursă... zis și făcut. Apoi l-a asasinat... Dar în definitiv am la mîne și dovezi.

— Zău?

— Mai mult chiar: și tu ai...

— Și eu? Ai căpiat?

— Ba de loc.

Și surâzându-l, *cowpuncherul* scoase din buzunar capătul de frînghie pe care-l tăiase adineauri.

— Ce e asta? Întrebă el pe celălalt care deschisese ochii mari.

— Păi... funie de spânzurat.

— Bine. Nu observi nimic? Nu recunoști frânghia?

— E o frânghie ca toate frânghiile.

— Gogomanule! E o frânghie care am împletit-o chiar eu nu de mult, când am făcut *lasso-uri* pentru echipă. Vezi dar, dece nu mi-a fost greu s'o recunosc.

Bud dădu din cap aprobativ.

— Acum totul e limpede ca lumina zilei. Faptul că am găsit victima spânzурată de această frânghie, arată că ucigașul e din echipa noastră. Și care altul ar putea fi decât Kentucky?

— *God almighty!* Incep să înțeleg.

— Ce să zic, nu te-ai prea grăbit. Acum să reconstituim activitatea lui Kentucky în timpul zilei de ieri. Până la ora patru după amiază a lucrat, nu glumă, alături de noi. Dar pe urmă...

— Pe urmă a lipsit de mai multe ori, plecând cică în urmărirea unor vite, pe care zicea că le-a văzut el fugind în prerie. Da' de fiecare dată s'a întors singur.

— Mai mult chiar, a ocolit cu îndemănare toate întrebările noastre. Însfârșit, pe la șa-

se a dispărut definitiv și nu l-am mai văzut până târziu când s'a întors la cabană.

— A avut destul timp să-și prindă victima cu *lasso*, s'o omoare și s'o jefuiască și apoi s'o spânzure de copac.

— Apoi, ploaia a șters urmele. Așa că n'avem ce mai căuta pe aici... Pe cai.

— Unde mergem? La Shelby?

— Nici decum. Ar fi o tâmpenie. Inapoi.

— La cabană?

— Exact.

— Dacă află „șefu“?

— Slăbește-mă cu șefu. Executând ordinul am da timp asasinului s'o șteargă.

In timp ce Bud încălecă, Zeke continuă:

— Să ne închipuim că șeriful izbutește să aresteze pe asasin. Ei bine, acesta i-ar sugera ideia practică să ne șterpelească dreptul la premiu. Așa dar, o să lăsăm pe mai târziu drumul la Shelby. Când banditul va fi căzut în mâinile noastre, se poate înființa și poliția. In nici un caz mai înainte.

— Dacă șeful ar bănuși ceva...

— Lașule! Inșăși el se va grăbi să ne felicite dacă reușim... Sunt împrejurări când nesupunerea devine o necesitate... Și acum să încălecăm și... la cabană.

Pecând se depărtau vertiginos, în galopul cailor, obișnuiți cu alergări de așa viteză, Bud se adresă camaradului său:

— Zeke, mi-e teamă că corbii se vor năpăști asupra cadavrului părăsit. L-ar poci, de n'ar mai putea fi recunoscut. Mai bine ar fi să-l pun la adăpost.

Cowpuncher-ul, pătruns de dreptatea camaradului său, consimți voios.

— Bine, du-te, eu te aștept aici.

După o scurtă așteptare, Zeke văzu pe camaradul său apropiindu-se. Dar mai văzu mirat un trup omenesc prins deacurmezișul șelei.

— Corbii și începuseră să se înfrupte din tru ..

Amândoi își continuară apoi în tăcere drumul. Zeke părea din nou pierdut într'o cugetare adâncă.

— La ce te gândești? întrebă într'un târziu Bud.

— La chestia din cale afară de suspectă a armăsarului dispărut de câteva zile și brusc regăsit.

— Și totuș Indiana a venit călare. Am auzit doar tropot de copite.

— Sper că micuța ne va da toate lămuririle. Tare mă tem numai că nu știe hoabă englezește.

— Dar cum speri să-l arestezi pe Kentucky?... Nu s'a dus la echipă cu șeful?

— Dacă e adevărat că el a ucis străinul, îl vom vedea în curând dând târcoale locului faptei lui. Apropiata sosire a șerifului îi dă probabil griji din cele mai serioase.

Ajunseseră la cabană. Descălecară; apucând cadavrul unul de subsuori și altul de picioare, se îndreptară repede spre cabană, fără să se mai ocupe de caii lor, care începură să pască.

CAPITOLUL VI.

INCA UN ASOCIAT.

De abia trecuseră pragul cabanei că le și eși întru întâmpinare bunul paznic Jeroboam, care împietri nu alta, la vederea cadavrului ce-l aduceau Zeke și Bud.

— Feri în lături, Alb ca Neaua, strigă Zeke.

Negrul se dădu la o parte neîndrăznind să ceară vreo lămurire asupra neașteptatei lor întoarceri. Vederea cadavrului necunoscut îl umplea de neliniște.

Cowpunchers-ii întinseră trupul inert pe un așternut improvizat dealungul rudimentarei dușumele.

— Ce estem asta? — cuteză însfârșit negrul.

— Un cetățean pe care l-am găsit spânzurat — răspunse scurt Zeke.

— Spânzurat?!

Jeroboam duse mâna instinctiv la beregată ca și cum ar fi simțit o funie strângându-l de gât...

— Ai întâlnit vreodată pe cetățeanu ăsta, Jeroboam? — întrebă numai decât Zeke.

După ce examinează figura hidoasă și contractată a mortului, negrul răspunse convins :

— Nu văzut niciodată la el.

Bud își aminti de prezența Indianei și se grăbi să se intereseze.

— Da' micuța noastră ce mai face?

— Bine la ea. Mereu doarme — răspunse Alb ca Neaua, întinzând arătătorul spre tânăra fată, întinsă în acelaș loc. Pieptul ei se ridica și se lăsa la intervale regulate.

— Ar trebui s'o trezim ca s'o interogăm, își dădu Zeke cu părerea; dacă vrem să arestăm pe Gunboat.

— Cum! Tu vrem aresteazăm pe Gunboat?

— Vezi-ți de treabă! se răsti cowpuncherul, nu-ți vârâ nasul în afacerile mele.

Dar după o clipă de gândire șopti lui Bud:

— Sunt de părere să-l punem pe Jeroboam la curent. Ne-ar putea fi de folos.

— Ascultă, Alb ca Neaua, se adresă el apoi negrului, — ne poți ajuta... Am pricini multe să cred că Kentucky e însăși Gunboat Den, despre care ai auzit și tu.

În ochii bucătarului se aprinse un fulger.

— Jeroboam cunoaștem Gunboat... El mare tâlhar.

— Nu-i numai un tâlhar, ci și ucigaș... complectă Bud.

— Și mortul de colo e victima lui — adăogă Zeke. Da, unul din cei mulți uciși de el.

— Jeroboam înțeles... Zeke și Bud vrem prindem pe Gunboat și primeștem premiu... Jeroboam facem tot ce spus la el, dar dai și la mine parte mare — adăugă el.

— E-he, de s'o amesteca toată lumea, praf s'o alege de faimosul premiu... Ș'apoi, dolarii nu sunt pentru un tuciuriu ca tine...

— Zeke, tu curând vorbeștem atlfel. Jeroboam mult folos lui aducem.

Bud dădu lui Zeke cu cotul:

— Intr'adevăr, Jeroboam ne poate fi un bun ajutor. I se cuvine și lui o părticică, ținând seama în deosebi că Gunboat nu-i o pradă lesnicioasă... In trei, izbânda sporește.

— Prin urmare trei oameni pe un singur premiu — bombăni Zeke. Fie... Jeroboam ai să faci tot ce ți se poruncește.

— Jeroboam facem tot., la el bucuros ascultăm... dai una sută dolar la el, spuse negrul și gura i se lăți într'un zâmbet până la urechi.

— Bine, bine, om vedea, ne-om împăca... Nu vom avea mult de așteptat: Kentucky sunt sigur va veni îndată. Are să găsească el vreun pretext ca să se depărteze de echipă și să se asigure dacă vine sau nu șeriful... Deocamdată mai grabnic e să interogăm pe micuța asta. Mai știi!... Poate că fetica ne-o dezlega enigma... S'o trezim.

Numaidecât Zeke îngenunche lângă Indiană:

— E drăguță, mititica, exclamă el privind-o. Dar ce drum greu a avut de făcut. Ia te uită ce strat de noroi pe hainele ei!

Apoi zgâlțâind ușor umărul fetei spuse:

— Hai, acum trebuie să te scoli! Avem de vorbit cu tine.

Indiana scoase un țipăt de spaimă. Apoi, deschizând ochii, își acoperi fața cu mâna, ca și cum s'ar fi temut să nu fie bătută de acest om necunoscut.

— Nu-ți fie nici o frică, drăguță... Nimeni nu-ți face vreun rău. Suntem oameni cumsecade.

Dar cu cât încerca Zeke s'o liniștească, cu atât ea părea mai înfricoșată; iar prezența lui Bud și a negrului îi măreau neliniștea.

„Zadarnic“ — mormăi Zeke enervat! Desigur că nu înțelege boacă englezește... Dar să mai încercăm... Ascultă mititico, repet că n'ai de ce să-ți fie frică.

Indiana continuă să-și țină ochii acoperiți, zguduită încă de acelaș tremur. De câteva ori deschise gura rostind cuvinte neînțelese.

— Limba dela trib „Picioare Negre“. Eu nu înțelegem! spuse Jeroboam.

Efortul *cowpuncherului* se dovedea inutil. Deodată, Indiana sări în picioare scoțând un țipăt strident. Zărise, printre degete, cadavrul spânzuratului.

— *God almighty!* — exclamă Bud — Ai putea jura că-l cunoaște pe cetățeanul ăsta.

Zeke îl întrerupse cu un gest... Indiana cu fața descompunsă de spaimă, rosti și de astă dată numele lui Gunboat.

By Jove!... Nu m'am înșelat!... Ticălosul cela a săvârșit asasinatui.

Cowpuncher-ul apucă mâna înghețată a necunoscutei; arătând înspre cadavru întrebă:

— Il cunoști?

Indiana păru că nu a prins înțelesul acestor vorbe. Zeke stăruie:

— Gunboat l-a omorât?

O scânteiere țâșni din ochii fetei:

— Gunboat — repetă ea simplu, pornindu-se apoi pe un plâns nestăpânit.

— Aide, fetițo, liniștește-te, ce naiba!... Ți-am spus-o doar că suntem oameni buni... Noi știm cine-i Gunboat... În curând vom pune capăt nelegiuirilor acestui *coyot*!

Deșartă stăruință plină de duioșie încurajatoare. Indiana plângea și mai amar... Și Jeroboam voise și el să se apropie prietenos de ea, dar Indiana îl respinse brutal.

— Zădarnică trudă — observă cu ciudă Bud — ar fi mai recomandabil s'o lăsăm în pace.

Zeke își răsucea mustața, necăjit și el.

— Păcat... dar la urma urmelor să nu ne tânguim prea mult... Numele lui Gunboat pe care l-a rostit fata, confirmă bănuelile noastre... Ceva mai precis: Fata ne-a denunțat pe asasin.

— Acum totul e să-l arestăm și tare mă tem că asta nu va fi ușor de loc, — opină Bud.

— Fricosule incorijibil... De ce să ne mai codim, când ne găsim pe calea cea bună?!... Inspirația ta de a transporta cadavrul aci merită complimentele mele. Știm acum că asasinul e Kentucky.

— *By Jove!* — urmă Zeke, după ce dădu pe gât o înghițitură de rachiu — mare lucru e prevederea!... Bine că am renunțat la denunț... Încă un mic efort și premiu e al nostru... Fii încredințat că poliția noastră ar fi pierdut o groază de vreme până să descopere adevărul... Uită-te de pildă care este rezultatul faimosului detectiv Nat Kinley... Dobitocul să ia lecții de la noi... Ce mutră plouată o să facă, aflând că prada ce-o vânează au prins-o doi *cowpunchers*-i din ranch-ul 27.

Buna dispoziție a lunganului crescuse așa de mult încât nu se putea opri de a gratifica pe Bud cu o lovitură pe umăr, ceea ce provocă imediat protestul lui.

— Mai domol *old cheap*... mă doare.

— Ești sensibil ca o pisicuță... Așa ți-e firea... Când mă gândesc că vom sufla premiul de sub nasul copoilor, peste câteva ceasuri...

— Nu te supăra, dar cată să nu uiți proverbul.

— Care?

— Nu vinde pielea ursului din pădure.

— Ești o cobe.

Un suspin sfâșietor al Indianei, puse capăt flecărelei.

— Îți repet încă odată fetișo, nu-ți mai chinui zadarnic sufletețul... Gunboat de care pare că te temi atâta, nu-ți mai poate face nici un rău.

Auzind iar numele banditului, tânăra își opri din nou privirea asupra cadavrului.

— Iată, mititico, că mă înțelegi... S'auzim ce știi...

Și de astă dată încercarea lui dădu greș, deși tânăra pronunță câteva cuvinte, în dialectul necunoscut celor prezenți.

— Dacă Big Eye ar fi aici — zise Bud — ne-ar putea fi tâlmaci.

— Big Eye va veni tocmai la noapte. Și până atunci Kentucky trebuie neapărat să fie prins și silit să mărturisească.

— Cum?

— Cum? De bună seamă că nu stând pe loc. Cred că amicul se va fi găsit la Council Creek, ca să se lămurească în privința anchetei.

— Prin urmare, cată să ne repezim acolo.

— Firește. E singura șansă posibilă.

— Dacă vine direct aci?

— În cazul acesta Jeroboam, care trebuie să rămână, își va face datoria cât mai bine. La nevoie are să ne cheme.

— N'ar fi mai preferabil să rămânem și noi? obiectă Bud. Dacă fetica va fi asistat la crima lui, fără tăgadă că Kentucky se așteaptă să fie denunțat... Ar fi capabil s'o suprime.

— Ipoteza e acceptabilă și-ți face onoare *old fellow*. Eu totuși înclin să cred că se va duce mai întâi la Council Creek, mai cu seamă că-i și'n drumul lui... Noi îl vom pândi într'un loc ferit pe țărm... Un „lasso“ bine azvârlit și iată-l la discreția noastră.

— Jeroboam rămânem singur? — întrepruse negrul.

— Trebuie, boț de făină, răspunse Zeke. De altfel, aici nu te paște nici o primejdie.

— Jeroboam, întorcându-se cu fața spre cadavru, băigui:

— El aducem piază rea și duhuri rele!

— Lung și prost... Mortu-i mort; veșnica pomenire.

— Jeroboam, nu liniștit de loc! Morții primejdioși! Toți!

— Destul! Jeroboam să poftască să fie liniștit dacă vrea să câștige cei o sută de dolari. Ai de altfel în perete un revolver Colt.

— Haidem Zeke — întrerupse Bud — ori plecăm, ori rămânem.

Fără a mai adăuga un cuvânt, amândoi *cowpunchers*-ii adresând un gest prietenesc tinerei, care încă nu părea împăcată cu prezența spânzuratului, trecură pragul cabanei și se îndreptară spre caii lor care pășteau în apropiere.

CAPITOLUL VII.

AVENTURILE LUI JEROBOAM

Plecarea celor doi detectivi improvizați părea că turburase moralul superstițiosului Jeroboam... Un răstimp îndelungat, negrul se imobilizase în pragul cabanei urmărind cu privirea pe Zeke și pe Bud până ce dispărură cu totul în zarea depărtată. Apoi, suspinând adânc, negrul reîntră gânditor.

Tânăra stătea întinsă pe jos, cu obrajii încă umezi de lacrimi. Părea chiar că adormise. Totuș dacă Jeroboam ar fi fost mai atent din fire, el ar fi constatat că din când în când ea îl privea pe furiș cu coada ochiului. Privirea ei se îndrepta de asemeni, la scurte intervale, către intrare, ca și cum ar fi așteptat pe cineva. Însă ori de câte ori negrul întorcea capul spre ea, își relua imobilitatea.

Jeroboam se apucă de lucru,— rânduind toate gamelele la locul lor, după ce le spălase

grijuliu. Din când în când se oprea să chib-zuiască și schița gesturi largi. Se simțea hăr-țuit între nădejde și teamă... Nădejdea în cei o sută de dolari și teama de neprevăzut. Iși dădea seama că ceea ce voiau să facă cei doi *cowpunchers-i* era mult mai greu și mai primejdios decât își închipuiau ei.

Prezența spânzuratului avea darul să-l în-fricoșeze... Un stol de muște începu să-și fa-că de lucru pe obrajii răposatului, — obraji învinețiți pe cari se grăbi a-i acoperi cu o cârpă.

Un geamăt dureros îl făcu să tresară. In-torcându-și capul, cercetă amănunțit poziția cadavrului. Se liniști însă de îndată ce se încredință că trupul e tot atât de nemișcat... Doar Indiana se ridicase din nou plângând.

— Taci la tine... Nu mișcăm la tine... Nu înspăimântam și tu bietul negru, spuse bucă-tarul însoțind vorbele de o mimică savantă ca să se facă înțeles pe deplin.

Un surâs apăru pe chipul tinerei lumi-nându-l. Apoi închise ochii și adormi.

— Ea adormit... Ea cuminte.

Punând revolverul încărcat la îndemână și așezându-se pe scaun alături de masă, Jeroboam începu să parcurgă foile unei ga-zete învechite, ca să-și risipească gândurile întunecate,

Totul în juru-i era calm și tăcut... Din grajd numai se-auzeau lovituri de copită sau nechezatul calului care fusese conside-rat ca pierdut.

Un pasaj din gazetă îi spori mai mult neliniștea. Redactorul acesteia făcea aluzie

la isprăvile banditului Gunboat Den, caracterizându-l drept cel mai abil țințaș din Montana...

— Vai de Jeroboam, dacă vreodată are de aface cu el, mormăi negrul, care simțea o sudoare rece brobonindu-i tâmplele. Strânse și mai tare revolverul în mână... Spânzuratul din fața lui îi dovedea cât de necruțător era banditul.

Iată însă că dincolo de grajd se arătă. într'un nor de praf, un punct negru ce se apropia — vedenie ce-l zmulse din noianul dă gânduri.

Negrul își încreți fruntea... Pe măsură ce privea, se convingea că se apropie un călăreț. Și — ciudat — personajul nu venea dinspre Council Creek...

Călărețul gonea nebunește.

Inima lui Jeroboam zvâcnea de să-i spargă pieptul. Privirea lui se fixase asupra noului venit. Și omul nu-i era necunoscut. Era Kentucky, înspăimântătorul Kentucky!

Desnădăjduit, negrul se uită împrejur, neștiind ce să facă. Mașinal apucă revolverul. Începu să tremure... Ochii-i ieșiți din orbite, vedeau pe călăreț care, ajungând la țarc, descălecăse și se îndreptă acum spre cabană.

În mintea negrului se perindau idei după idei turburătoare... Spusele celor doi *cow-punchers* îl convinseseră că într'adevăr Kentucky era faimosul Gunboat Den. Tremura ca varga și nu avea niciun chef să înfrunte pe faimosul *outlaw*.

Aruncând în jurul lui priviri de fiară în-

colțită negrul căuta o ascunzătoare unde s'ar putea refugia ca să scape de urgia noului venit. Prima lui pornire fusese să aștepte, dar acum orice urmă de sânge rece îl părăsi. Ce putea răspunde el dacă banditul observa starea de agitație, în care se găsea și-i cerea explicații? Cel mai sănătos lucru, era să se ascundă.

În câteva secunde, bucătarul, care se pierduse complet cu firea, se încredință că Indiana era tot nemișcată și cu ochii închiși; nenorocita părea cufundată într'un somn adânc... Atunci, fără să mai stea pe gânduri, Jeroboam se duse în fundul cabanei. Acolo era o ladă mare, în care-și depozitase provizii de făină ca să nu prindă umezeală; ridică repede capacul greu de lemn și se strecură înăuntru. Căutând să nu facă nici cel mai mic zgomot se făcu mic-mititel și lăsă deasupra lui tăblia grea de stejar.

Nemișcat, ghemuit, ținându-și răsuflarea, Jeroboam trăgea speriat cu urechia.

Pașii noului venit se auzeau tot mai aproape. Negrul strânse tare în mână revolverul.

— Hello!... Ce nu-i nimeni pe aici? strigă pe un ton metalic noul venit.

Jeroboam tăcu chitic. Printr'o crăpătură a peretelui lăzii, vedea pe Kentucky, în pragul colibei, privind neliniștit în jur.

— Alb ca Neaua! N'auzi? Unde ești Alb ca Neaua?

Lesne de închipuit de ce-l striga; se făcu și mai mic și tăcu și de astă dată. Din ce în ce mai speriat se întreba de ce noul venit nu trecuse pe la Council Creek în

drum spre cabană. Zeke și cu Bud aveau să-l aștepte zadarnic și planul lor avea să se ducă de râpă.

— *By Jove!* unde să fie oare afurisitul de bucătar, se întreba și mai cu ciudă Kentucky. Ar fi voit să adauge un transport de vorbe grele, dar se întrerupse. Văzuse pe tânăra Indiană care deschisese ochii și nu părea deloc mirată să-l vadă.

— Ah! — exclamă Kentucky — tot aici ești mititico?... Am veni într'adins pentru tine.

Dar cowpuncher-ul nu continuă, căci fata, care părea că înțelesese de minune fraza lui exprimată într'o corectă englezească, întinse brusc brațul arătând stăruitor lada în care se ascunsese negrul. Apoi, ducând un deget la buze, îi făcu semn să tacă.

În ascunzătoarea lui, pe Jeroboam îl trecură fiori reci. Inima îi bătea de mai-mai să se rupă și blestema pe Indiană care îl păcălise așa de amarnic făcându-se că doarme. Prăpădit de spaimă, văzu pe Kentucky ducând mâna la brâu și scoțând un Colt, pe care îl întinse spre el.

— Ia te uită! așa dar aici e un oarecare dornic să se joace de-a v'ați ascunselea! *God almighty*: Nu pot suferi pe spioni și trădători.

Vocea energică și amenințătoare a lui Kentucky încredință pe Jeroboam că nu-i ardea de glumă.

— Hai! Eși sau trag, destulă șagă!

Jerobeam mai șovăi câteva secunde, apoi ridică sfios capacul. Fața lui care avea acum

o nuanță cenușie, era plină de sudoare. Ochii lui, holbați de frică, priveau jalnic pe noul venit, care-l luase la ochi.

— Cum?! Tu ești, Alb ca Neaua! La ce dracu te-ai vârât aici? Ce te-a îndemnat să nu răspunzi?...

Jeroboam ar fi voit să spună ceva, dar groaza ce-l copleșise îl amuțise.

Un zâmbet sarcastic, destinse chipul lui Kentucky.

— Intr'adevăr, *my boy*, înclin să cred că ai săvârșit ori că plănuiai vreo ticăloșie... De ce te-ai ascuns în ladă? Știai doar că n'ai ce te teme din partea mea. Sunt doar din echipă.

Jeroboam bolborosea cuvinte fără șir, revolverul juca în mâna lui tremurândă

— Ce dracu faci tu cu revolverul cela?

— Omul negru voia să te aresteze, rosti într'o englezească curată Indiana.

— Să mă aresteze? Dece? întrebă uimit Kentucky întorcându-se spre vorbitoarea care se apropiase de el.

Pecând Kentucky teroriza pe Jeroboam cu arma întinsă, Indiana povesti întocmai convorbirea ce avusese loc între cei doi *cow-punchers* și bucătar.

— Din surpriză în surpriză! — zeflemisi și *cowpuncherul*, pironind pe negrul mai mult mort decât viu, cu privirile lui de oțel; prin urmare se hotărâse pur și simplu să mi se întindă o cursă, să fiu dat pe mâna șerifului? Și tu ai primit să fi părtaș la ticăloșia asta?

— Indiana mințim!... băigui Jeroboam, aș-

teptându-se din clipă în clipă să fie împuşcat.

— Tăcere! Ştiu tot ce-mi trebuie despre tine. A! băte, te-ai băgat unde nu-ţi fierbe oala. Acum să vezi ce-o să mai râdem.

— Iertare! imploră bucătarul. Jeroboam nu vinovat! miorlăi negrul agăţându-se de Kentucky.

Dar acesta îl îmbrânci brutal şi spuse Indianci:

Ține revolverul meu.... La prima tentativă a mişclului de coala de a şterge putina, nu şovăi să apeşi pe trăgaci... Eu, deocamdată, am să-l fac cu desăvârşire inofensiv şi incapabil de-a comite imprudenţe supărătoare pentru noi.

— Dă încoace revolverul! se răsti el la negru. E o jucărie prea primejdioasă pentru tine.

Jeroboam se execută instantaneu. Kentucky puse arma pe masă — apoi cu o funie de prins vitele se grăbi să lege fedeleş pe negru, care cu faţa schimonosită, nu opunea nici o rezistenţă.

— Perfect — continuă el — şi-acu să te împiedec şi de-a mai flecări.

Şi legă negrului fularul peste gură.

— Aşa-a! Te-asigur, cumetre chinoros, că de-acu'nainte n'ai să mai poţi mişca nici picioarele, nici labele. Şi să chemi în ajutor pe prietenii tăi Zeke şi Bud, cred că nu-ţi mai trece prin gând.

— Repede! pot sosi din moment în moment! îl întrerupse fata, uitându-se mereu neliniştită la uşă.

— Fii liniștită, draga mea. Ai să ai tot timpul să ajungi într'un loc sigur înainte de venirea acestor doi gogomani. Păcat că potopul de azi noapte te-a silit să te întorci. Asta a cam complicat situația... Acu, desigur că nu te-ai mai fi găsit aci în compania unui spânzurat, ci, liniștită, în mijlocul tribului tău... Inșă, pentru asta nu-i prea târziu... In orice caz, șeriful n'o să te mai găsească aici.

Jeroboam, deprimat cu desăvârșire, asculta resemnat convorbirea vecinilor lui, pradă unei nedumeriri uluitoare... Iși dădea perfect seama cât de abil își jucase rolul Indiana. Fără îndoială că între Kentucky și ea, fusese o înțelegere; că Indiana luase și ea parte la asasinarea necunoscutului al cărui cadavru zăcea întins sub ochii lor.

— Mi-e teamă că întârziem prea mult — zise Indiana suspinând adânc.

— Răbdare mititico... Știi că frate-tău urmează să se întâlnească cu noi aproape de Council Creek... Ei bine, veți pleca apoi împreună... Iți făgăduiesc că atât timp cât sunt cu voi, n'o să se întâmple nimic.

Adresându-se apoi lui Jeroboam, spuse ironic:

— Gata să plecăm. Dar înainte de asta binevoiește să te lași pus la un loc sigur.

E mai prudent.

Cum Jeroboam holbase ochii înspăimântat, Kentucky se grăbi să-l liniștească zâmbind.

— Fii bărbat, flăcăule. Vreau să te așez cam tot acolo unde crezuși nimerit să te ascunzi.

Și ridicându-l în brațele lui vânjoase, Kentucky îl transportă pachet, azvârlindu-l apoi în lada de făină, care rămăsese deschisă.

— Aici poți dormi neturburat *my boy*, ca să cugeți în liniște asupra neplăcerilor din viața iscoditorilor — continuă glumeț Kentucky. Nu-ți fie teamă. N'ai să rămâi mult timp așa. Oamenii din echipă au să te libereze înainte de înserat. Și apoi, poate că încă mai înainte îți fac o vizită prietenii tăi Zeke și Bud.

Kentucky închise capacul lăzii.

Indiana stăruie să părăsească mai repede cabana.

— Fratele meu de-ar veni! M'au copleșit cele mai negre presimțiri. Dacă șeriful.,.

— Șeriful încă nu-i aici, de altfel o să am cu grijă să-l țin pe loc, ca tu și fratele tău să treceți granița nestingheriți.

— Și tu?

Kentucky făcu un gest de nepăsare:

— Eu?... Fii pe pace, draga mea... Kentucky s'a strecurat prin situații mult mai grele.

— Ce te oprește?

— Răspunsul e perfect de simplu: m'a cucerit țara asta fermecătoare.

— De ce nu treci granița odată cu noi?

— Imi place în Montana... Dealtfel pe cei doi îi așteaptă o surpriză de-o să meargă vestea.

— Dar omul negru te va denunța.

— N'are decât, dacă-i face plăcere... N'am nimic împotrivă!

— Îți expui viața, ca să ne scapi pe noi.

— Repet: Fii pe pace... Eu știu ce fac.

Indiana era mirată de siguranța interlocutorului ei.

— Și-acu să pornim — reluă Kentucky. Știu unde pot găsi pe frate-tău... Va născoci el un pretext inteligent, ca să poată lipsi din echipă.

— Dacă o să vă întâlniți la Council Creek, cei doi inși o să ne descopere.

— Încă odată îți spun: Aibi încredere în Kentucky.

— Și-apoi?

— Apoi voi plecați și restul e treaba mea.

Jeroboam, strivit în strâmta lui închisoare, nu pierduse niciun cuvânt mai însemnat din convorbirea cowpuncher-ului și vecinei lui. După plecarea lor, se trudi mult și în toate chipurile ca să se poată elibera. După multă zvârcolire în făină fu nevoit să renunțe, căci funia îi pătrunsese în carne. Iar despre legătura ce-i astupa gura, era așa de solidă, încât nu putea scoate niciun sunet.

Trebui să facă haz de necaz, și conchise că resemnarea și speranța erau cele mai nimerite în situația lui.

În răstimpul acesta, Kentucky și Indiana se depărtau în galopul nebun al cailor, pe drumul care mergea dealungul râului. Fata era călare pe armăsarul pe care venise în seara dinainte.

CAPITOLUL VIII.

DIN MISTER IN MISTER

— Dacă mai durează mult așa, o să trebuie să ne întoarcem la Alb-ca-Neaua, spuse Bud, ștergându-și de sudoare fața cu mâneca hainei.

Alături de el Zeke preferă să dea pe gât o strașnică înghițitură de rachiu.

Trecuseră două ore decând amândoi dădeau târcoale stejarului dela Council Creek.

În zadar își osteneau ochii, cercetând zărea, doar or vedea apropiindu-se silueta vreunui călăreț. Părea însă că nimeni nu voia să mai dea prin locurile unde fusese descoperit cadavrul spânzuratului.

— Ascultă-mă pe mine, — bombăni Bud — vulpoiul își bate joc de noi... O să ne mai dea de lucru... Ar fi fost mai cuminte să fi ascultat de ordinul șefului... adică: Să fii denunțat șerifului cazul spânzuratului.

— Repet încă odată mai mult: nu știi decît să tremuri și să te văicărești.

— *Damn!*... dacă în clipa asta s'ar apropia de mine Gunboat, te-ași da îndată de minciună. Nu mă tem nici de cel mai primejdios bandit. Mă simt gata să-l înfrunt... Dar din păcate, decînd am părăsit cabana, pînă acu n'am întîlnit măcar un iepure.

— Răbdare... Totul vine la țanc dacă știi să aștepți.

— Naiba să te ia cu vorbele tale! Una mai idioată ca alta... Dacă rămânem' buzați și află șeful că n'am executat ordinul, suntem expuși la concediere... Nici stăpînul n'are să ne scutească de dojeni... Cu cît judec mai matur, cu atît recunosc că mai bine ar fi să nu mai pierdem vremea pe aici... M'am săturat... Aide să anunțăm pe șerif.

Fața lui Zeke se împurpură:

— N'ai decît să te cari, strigă el. Fiindcă ești nerăbdător, du-te la șerif. Totuș te previn: eu rămân... Cît despre cele două sute de dolari, poți de-acu să nu mai contezi pe ei. M'oi descurca și singur.

— Bine, dar la ce bun să rămânem?

— Degetul meu mic mă prevestește că reușim.

— Fleacuri. Fii serios... Procedăm orbește... Dacă'ntâmplător șeful s'ar întoarce pe aci, cum ne justificăm?

— Lasă-l în grija Domnului... Să ne vedem de afacerile noastre. Dealtminterea n'ai ce te teme. E atît de lucrul Hackamo-

re-Bluff, și șeful nici nu se gândește să-și piardă vremea la Council Creek.

— Dacă e așa, nici Kentucky n'o să vic.

— Uf! plictisitor mai ești!

— Mai puțin decât crezi... Dacă degetul tău mic prezice succes, al meu, *old fellow*, mă previne că o să fim pur și simplu dați afară.

Și oftând adânc, Bud cercetă împrejurimile.

Se așază apoi la rădăcina unei sălcii depe malul râului. Căldura era zăpușitoare... La câțiva pași cei doi cai se adăpau.

Bud reîncepu seria obiecțiilor. Deodată brațul camaradului lui se destinse ca un resort. Apoi degetele lui prinseră mâna lui Bud și o strânsă ca într'un clește.

— Ei, ce te-a apucat? Imi scrântești mâna! exclamă Bud înmărmurit.

-- Tăcere! N'auzi, palavragiu afurisit?

— Ce s'a întâmplat?!

— Vine!

Zeke se întinse cât era de lung pe pământ și-și lipi urechea de mușchi. După câteva secunde, prinse tot mai distinct un tropot ritmic de copite.

— Iată c'am avut dreptate — exclamă Zeke, înveselit, ridicându-se numai decât — se apropie cineva.

— O fi chiar șeful. Am pățit-o atunci!

Mâna lui Zeke, acoperi brutal gura *cow-puncher*-lui.

— Taci, vită încălțată!... Ești în stare să compromiți totul.

Zgomotul se apropie din ce în ce.

— Nu mai încape îndoială. Se îndreaptă spre copac.

— Dacă ne zărește caii?

— N'are cum, sunt bine ascunși.

Ridicându-se puțin, riscară o ochire plină de neliniște, în direcția zgomotului. Putură distinge silueta unui călăreț, apoi și figura lui.

— *God almighty!* Nu-i cel așteptat.

Intr'adevăr, călărețul nu era Kentucky.

— Big Eye! exclamă Bud.

— Exact, Big Eye — confirmă Zeke, care spionând pe noul venit, constată că descălecaseră la câțiva metri de stejarul de care atârnase spânzuratul.

Intrigați peste măsură, ambii tovarăși se întrebau ce intenții vor fi adus aci pe Indian. În deosebi, nervozitatea lui Big Eye, desle lui priviri spre cabană, arătau că nu ca să prindă vreo vită rătăcită venise.

— Poate că n'ar fi de prisos să-l întrebăm ce caută pe aici — opină Bud în șoaptă.

— Idiotule! — replică Zeke printre dinți, vrei să strici totul!

Bud se resemnă. Indianul părea surprins de lipsa spânzuratului. Studia acum cu atenție pământul.

— Dacă mai înaintează, să știi că dă peste noi, șopti din nou Bud.

Zeke fu silit să aplice din nou practica metodă a ciupitului.

Iată însă că un zgomot asemănător cu cel dintâi se auzi, de astă dată din partea opusă.

Atât Zeke și Bud cât și Big Eye, traseră

cu urechea. Big Eye rămăsese și el nemișcat. Prin ochii lui trecu un fulger. Duse mâna strașină la ochi, ca să se apere de soare, apoi făcând semne cu mâna, strigă:

— *Whopp!... Whoop!*

Un strigăt asemănător, ca un ecou, răsună dela o mică depărtare.

Cei doi *cowpunchers*, ascunși pe după tri-foi, zăriră apropiindu-se în goană doi călăreți. Putură chiar să-i recunoască. Unul era Kentucky însuși; celalt, Indiana.

În câteva secunde, cei doi fură lângă Indian, care părea încântat că-i vede. Kentucky descălecă numai decăt.

— Ei? — întrebă noul sosit.

— Fratele meu alb, poate fi liniștit... Big Eye a izbutit să se strecoare fără să trezească bănuelile șefului lui.

— Perfect... Însă nu-i timp de vorbă... Trebuie să procedăm repede... Dacă Melley bănuiește ceva, am pierdut partida... Și, apoi, trebuie să fiți mai iuți ca șeriful.

— Desigur că fratele alb ne va însoți pe mine și pe sora mea?

Kentucky răspunse clătinând negativ din cap.

— Fratele meu și-a pierdut mințile! protestă Pielea Roșie. Oamenii poliției îl vor aresta pentrucă ne-a ajutat să fugim.

— Fii pe pace... știu ce fac.

Din ascunzișul lor, Zeke și Bud nu scăpară un cuvânt din convorbirea zorită a celor doi inși. De câteva ori le fulgeră ideea să pună mâna pe revolvere și să inter-

vie, dar Indiana, care rămăsese pe cal, privea stăruitor în direcția lor.

Dealtminterea Zeke nu mai avea nici o îndoială: Kentucky rămânea la discreția lui. Judeca posibilitatea arestării lui, ca un act simplu și rapid.

Bud însă, care nu era tot așa de sigur, cramponase mâna pe revolver, nerăbdător să iasă din așteptarea enervantă ce i-o impunea Zeke.

Aspra voce a lui Kentucky smulse pe cei doi din gândurile lor.

— Aide, Big Eye, plecați, granița nu-i departe!

Pielea Roșie strânse înduioșat mâna lui Kentucky:

— Niciodată n'are să uite Big Eye ceeace ai făcut pentru el și pentru sora lui. Big Eye abia așteaptă ziua în care să-ți arate că nu e un nerecunoscător.

— Vorba lungă, sărăcia omului, *old fellow*... Cea mai mică întârziere, vă pune în primejdie. Repede încălecați.

Indianul nuse lăsă rugăt. După ce și sora lui își luase rămas bun dela *cowpuncher*, încălecară și se îndreptară în galop nebun spre Nord.

Nepăsător, cu brațele încrucișate, Kentucky urmărea cu privirea pe cei doi fuzari ce se depărtau de-alungul țărmlui, lăsând în urma lor nouri de praf.

— Atenție! — șopti atunci Zeke lunganul — acum e acum! Ai la tine *lasso*-ul?

Bud dădu afirmativ din cap.

Amândoi eșiră târâș din ascunzișul lor,

îndreptându-se fără zgomot, spre punctul unde Kentucky rămăsese nemișcat, cu spatele spre ei, nebănuind par'că prezența lor.

— Hai, *my boy!* Comedia s'a sfârșit! Mâinile sus, fără vorbă multă!... Nici o mișcare! De nu, suntem hotărâți să te te doborâm ca pe un câine!

CAPITOLUL IX.

ZEKE ȘI BUD SE DISTING

Kentucky tresări și se 'ntoarse încruntat cu fața spre cel ce strigase amenințarea. Dar nu-și pierdu sângele rece și se supuse cât se poate de flegmatic, în timp ce *cowpuncherul* care răsărise la câțiva pași înaintea lui îl ținea cu revolverul.

— God almighty... Ce? Tu ești Zeke?... Desigur că m'ai confundat cu un hoț de cai, Poate-ai auzit însă că fac parte din echipă?

— Am aflat despre tine încă multe alte fapte, rânji *cowpuncherul*. În primul rând am ajuns la convingerea că simpaticul Kentucky e însuș Gunboad Den.

— Nu, zău!

Vorbele lui Zeke nu păreau să fi făcut nici o impresie asupra celui vizat. La colțul buzelor lui se ivi o cută ironică, și ochii lui pătrunzători priveau zeflemisitor pe ca-

maradului lui care-l ținea sub amenințarea revolverului.

Acest calm cam neliniștea pe Zeke, care se temea de vreun viclesug.

— Apropie-te, Bud — ordonă el — În timp ce eu ameninț pe cetățeanul ăsta cu revolverul, tu să faci bine să-i iei centura cu arme. Are un adevărat arsenal la brâu.

Bud se execută, iar Kentucky nu se opuse cât de cât. Zeke urmă:

— Acum ia lasso-ul tău și leagă-mi-l fe-deleș pe dumnealui.

Kentucky ridică din umeri disprețuitor.

— Fred Melley mă așteaptă, *old fellow!* Destul cu gluma!

— Melley va găsi nimerită lipsa ta, când va afla cauza ei... Ce căutai la Council Creek cu Indienii tăi?

— Ești prea curios, Zeke. Te fac atent că afacerile mele nu te privesc.

— Toată lumea e'ndreptățită să cunoască faptele și acțiunile celebrului Gunboat Den.

— Tot mai perziști să mă confuzi cu banditul ăsta?

— Hotărât că da... Și-apoi îți închipui că nici eu și nici camaradul meu, n'o să pierdem ocazia asta minunată, de a te apuca de guler.

— Și de a încasa premiul pus pe capul lui Gunboat.

— By Jove... Ai ghicit... Orice osteneală cu răsplata ei.

— Firește... Dar când osteneala nu e decât o gafă uriașă...

— Nu te mai fă... Nu ş iu dacă'n faţa magistratului vei avea acelaş tupeu.

Kentucky zâmbi nepăsător:

— N'aşi fi bun camarad, dacă nu ți-aşi repeta că ai nimerit ca Irimia cu oiştea în gard. Îți făgăduesc însă o surpriză plăcută. S'o ştii de la mine, Zeke. Eşti un *cowpunchers* din cei mai buni, dar, n'ai nici una din calităţile necesare, ca să poţi face pe detectivul.

— Destul!... Pierdem vremea cu vorbăria.

Fără să protesteze, prizonierul se lăsă condus de cei doi poliţişti improvizaţi.

De abia putu să încalice cu ajutorul lui Bud.

— *Go ahead! old fellows!* spuse el neturburat.

Fără să răspundă, Zeke şi Bud dădură pintenii cailor. Kentucky era încadrat de ei.

În curând se zări cabana.

— Ce zăpuşală — izbucni Bud ştergându-şi mereu sudoarea. M'a stors.

— Rabdă şi tu... Merită osteneala când ştii că premiul e sigur, răspunse Zeke.

Kentucky avea aerul că nici nu se gândeste la posibilitatea evadării de sub escortă; rămăsese nepăsător, primind resemnat aventura. Zeke însă, călărea încruntat; cu o înfălişare bănuitoare, privia mereu pe furiş pe prizonierul lui. Se temea ca atitudinea călăreţului să nu fie un şiretlic ca să fugă când s'or aştepta ei mai puţin.

Spre satisfacţia amândorura, ajunseră la cabană fără nici un incident.

— Ascultă Bud, du caii în grajd, în timp

ce eu însoțesc pe individul acesta. Apoi te repezi la Shelby. Ar fi de dorit ca șeriful să poată face ancheta înainte de apusul soarelui — spuse Zeke.

— Așa va fi, *my boy*, răspunse Bud, repezindu-se să execute ordinul. Zeke nu se mai ocupă de camaradul lui. Cu revolverul în mână, împingea pe prizonier înainte. Acesta se mișca destul de încet, căci picioarele îi erau legate.

— Hai intră! Și fără rezistență, că de nu!... Kentucky execută docil indicația, așezându-se apoi cu dificultate pe un scaun, fără a cere încuviințarea neînduplecatului gardian.

Zeke cercetând interiorul, exclamă uimit:

— Unde naiba o fi Jeroboam?!

— Cine știe — răspunse ironic prizonierul. Cum nu ți-a fost greu să prinzi pe însuși Gunboat, de sigur că îți va fi mult mai puțin greu să dai de urma tuciuriului.

— *Whoop!*—unde dracu ești, Alb-ca-Neaua?

Nimeni nu răspunse, dar Zeke trase îngrijat cu urechea. Par'că se auzca un geamăt surd în fundul încăperii.

-- *God almighty!* ce însemnează asta?

Kentucky rămase tot nepă ător, în timp ce negrul, care recunoscuse vocea lui Zeke, se zvârcolea în ladă, doar — doar o da de veste că e înăuntru.

— Geamătul pare că se aude din fundul lăzii, — opină Zeke care-și încorda atenția.

— N'ai decât să te încredințezi tu însu-ți — remarcă ironic Kentucky.

Zeke, temându-se că aceasta ar putea fi o

stratagemă a prizonicrului, ca să-i abată atenția, spuse:

— Te previn și acum: la orice tentativă de evadare, îți găuresc numai decât scă-fârliă.

— Fii pe pace, *old son of a gun*...

Zeke se apropie bănuitor de ladă — din care se auzea geamătul înăbușit și zvârcolirile prizonierului. În clipa când ridică brusc capacul, nu-și putu reține o exclama-ție de uimire:

— Alb-ca-Neaua, Dumnezeuule, în ce hal!...

— Trebuie să recunoști — observă batjo-coritor Kentucky — că bucătarul nostru a ținut să nu-și desmintă porecla de „Făină de Lux“. Asta spre cinstea lui... Uite-te-l făină sadca — încheiă prizonierul, pe când Zeke înlesnea ieșirea lui Jeroboam.

Cu multă anevoință, Zeke izbuti să libe-reze pe Jeroboam din strânsoarea legăturilor ce-i pătrunseseră în carne.

Aspectul negrului era din cele mai cara-ghioase. Părea un om de zăpadă. Când începu să se scuture, ca un câine ce iese din apă, un nour de pulbere făinoasă se răs-pândi în toată încăperea.

— Tâmpitule! — izbucni *cowpuncher*-ul — aici te scuturi? Zguduit de o criză irezisti-bilă de strănutat, Zeke se opri în mijlocul camerei. Jeroboam, aproape orbit, se porni și el pe strănutat. Numai Kentucky părea că se amuză grozav, pe socoteala celor doi.

— Du-te dracului afară! — tună furios Zeke, trăgând negrului un picior.

Jeroboam rămase nemișcat, dar începu să urle.

— Ce făceai în ladă? Cine te-a legat așa?

— El făcut asta! gemu negrul arătând pe prizonier.

Când să se întoarcă spre acesta, *cowpuncher*-ul fu iarăși zgâlțâit de strănuturi.

— Nu te grăbi, *old fellow*, zeflemisi Kentucky.

— El estem înțeles cu femeia roșie! urmă negrul. El plecat cu ea, după ce pus pe bietul negru în lada cu făină!

— Ce-ai avut cu el? întrebă Zeke pe prizonier. De ce l-ai atacat?

— Ca să-i iau gândurile negre. Uite la el, așa alb n'a fost în viața lui.

Nepăsarea lui Kentucky și tonul lui ironic îl scoaseră pe Zeke din sărite. Avea o poftă nebună de a-și descărca revolverul în fruntea prizonierului. Totuși se stăpâni, în timp ce Jeroboam se așează lângă el pe masă și începu să povestească pățania lui.

— El bandit, fioros! spuse negrul. El neapărat Gunboat Den!

În timp ce Zeke nu slăbia din ochi pe Kentucky, negrul îi povesti cele petrecute.

— Da, da! — declară Zeke, după terminarea raportului — strașnică viclenie la fetica asta. E neîndoios complicea lui Gunboat.

— Estem! — confirmă energic Jeroboam. Femeile toate mincinos estem!

CAPITOLUL X.

ANCHETA LUI ZEKE.

— Acum o să stăm de vorbă numai noi doi — spuse Zeke adresându-se lui Kentucky. Cred că-ți dai seama perfect cum că orice răstălmăcirii și abilități sunt absolut inutile... De ceea ce meriți nu mai scapi! Mă uit la tine și-ți ghicesc jocul.

— Găsesc inutilă răscolirea amănuntelor, de vreme ce ești clarificat asupra adevărului — ripostă Kentucky. Și'n definitiv ești așa de sigur că mi-ar fi imposibil să-ți clatin convingerile?

— N'am timp de pierdut cu palavre... Mărturisește că ești însuși Gunboat; că numele sub care te-ai strecurat între noi e talș.

— Curiosule! S'a mai pomenit să se mai amestece cineva așa în afacerile altora!

— Bagă de seamă — izbucni *cowpuncher-ul* — îndrăzneala ta te-ar putea costa foarte

mult... În fața șerifului vei fi silit să mărturisești.

— În privința asta, m'oi împăca eu cu el; șeriful e un băiat de zahăr.

— Nu sunt de acord... Șeriful Morsen e un om și jumătate, cu neputință de păcălit. Dovezile contra ta sunt zdrobitoare: omucideri, atentate cu arma în mână, spargerii cu jaf și alte asemenea „nimicuri”... Ce te-așteaptă, să mai fie oare nevoie să-ți mai amintesc? Ștreangul, băiete dragă.

— Exact ceea ce îmi place: să fiu la înălțime.

— Îți mai arde de glumă?

Un zâmbet batjocoritor luminează chipul lui Kentucky.

— Mă rog, întreabă el agresiv — vreau să cunosc anume de ce mă acuzați și ce drept aveți tu și Bud, să vă năpustiți asupra mea în acest mod revoltător?

— *By Jove*... Știi că ai haz? Dar sunt și eu, stimabile Gunboat, ca și tine de pătrunzător... Degeaba. Să știi că vinzi pepeni grădinarului.

— Mă onorează că mă compari cu tine.

— Ai să râzi mai puțin când ți se vor pune cătușele.

— Zi mai bine: brățările. Am o slăbiciune pentru giuvaericele.

— Bud e în drum spre Shelby, și cine râde la urmă râde mai bine.

— Excelent proverb! Om vedea cine va râde la urmă, când vei cunoaște adevărul adevărat.

— Adevărul adevărat, — repetă Zekc re-

voltat — ce obrăznicie! Ca și cum nu l-aș cunoaște pe deplin.

— Ce perspicacitate!

— Crezi poate, Gunboat, că în felul acesta vei face impresie asupra mea?

— Spre părerea mea de rău trebuie să te contrazic, *old fellow*. Sunt grozav de curios să știu care anume sunt capetele de acuzare împotriva mea... Eram doar până mai ieri buni camarazi și nimic nu dădea de bănuț atunci, că în curând mă vei trata atât de urât și de dușmănos.

— Da, te credeam om cinstit, dar de câteva ceasuri, am căpătat convingerea că ești un mișel. Mă port așa dar cum meriți.

— E drăguț din parte-ți... Și ași putea ști căror destăinuiri se datorește certitudinea că eu sunt veritabilul Gunboat Den?

— *God almighty*... mă crezi inconștient? Păi chiar Indiana, complicea ta, te-a demască când s'a trezit.

— Indiana?... Și eu care mă gândeam că nu înțelegi o iotă din dialectul ei.

— E chiar așa: nu înțeleg o iotă. Dar numele Gunboat sună la fel în englezește și în dialectul „Picioarelor N. gre”.

— A pronunțat ea numele lui Gunboat? Zău că nu-mi amintesc.

— Spune că nu vrei să-ți amintești... Memoria nu mă înșală niciodată... Mai mult, am înțeles din atitudinea fetii, că tu și tâlharul sunteți una și aceeași persoană.

— Ce geniu al deducției! Ai putea da lecții chiar și lui Sherlock-Holmes.

— N'am nevoie să fiu regele detectivilor

ca să înțeleg ceva atât de vădit. Sunt ușor de văzut cauzele care te-au hotărât să te angajezi în echipa ranch-ului 27.

— Ești fenomenal... Spune-mi-le și mie, *please!*

Zeke întinse mâna spre cadavrul spânzuratului.

Kentucky clătină încet din cap, modulând un fluerat de surprindere.

— *By Jove!* Vrei să spui că am vrut să obțin o bucățică de funie de spânzurat?

— Destulă glumă! Ai venit nu pentru lucru, ci pentru asasinarea nenorocitului acesta.

— Progresezi. Din bine în mai bine.

— Știi că omul ăsta, un crescător de vite bogat, se întoarce dela târgul Great Falls unde și-a vândut marfa. Știi că va avea la el o sumă considerabilă rezultată din vânzare...

— Un sfat bun, Zeke. Lasă-te de păzit vitele și apucă-te de scris romane polițiste... Vei avea succese triumfale... Mai rar așa fantezie fecundă... Urmează, te rog. Ești captivant.

— Nu-i nevoie să fie cineva șerif ca să înțeleagă ticăloasele-ți manevre. Sub pretext că te duci să cauți niște vite rătăcite, te-ai depărtat fără să stârnești bănueli. Te-ai repezit direct la Council Creek, sau în apropiere. Te-ai ascuns, și de îndată ce victima se găsea în punctul favorabil, ai aruncat laso-ul tău care s'a strâns în jurul gâtului lui sugrumându-l.

— Extraordinar !

— Poți fi sarcastic cât vrei, n'are importanță... Am examinat corpul victimei, și mi-am dat seama că fusese târât pe jos înainte de a fi fost spânzurat de copac:

— Devii tot mai interesant.

Zeke începuse să nu se mai sinchisească de ironia prizonierului său, de exploziile lui de admirație sarcastică.

— Povestirea amănunțită a lui Alb-ca-Nea-ua mi-a înlesnit rezolvarea problemei... Mă întrebam cum ai putut, de unul singur, să-ți atârni victima de craca stejarului. Complicitatea Indianei explică totul. Ți-a dat o mână de ajutor. Să nu uităm că și Big Eye, fratele ei, a jucat și el un rol însemnat în această afacere. Și dacă tu însuși le-ai înlesnit fuga peste graniță, asta-i pentru că nici unul nici celalt, n'avcau cugetul curat. Dar faptul că au scăpat nu e așa grav, căci principalul vinovat ești tu... Și soarta mi-a rezervat marea satisfacție de a avea pe Gunboat la discreția mea.

— Zdrobitor! — exclamă Kentucky. Totuș ai uitat un punct capital. Admițând că l-am asasinat pe necunoscutul acesta, am făcut asta în vederea jafului, nu?

— Firește... Ai ucis ca să jefuiești, am zis-o... e limpede ca lumina zilei.

— Este. Și totuș, la percheziția ce mi s'a făcut, nu s'a găsit la mine lețcaie.

Argumentul acesta puse o clipă la încurcătură pe Zeke. Fruntea i se încrețise posomorâtă, dar apoi se însenină iar.

— Ai avut timp s'o dosești la loc sigur.

Dar, poate că ai încredințat-o unuia din complicii tăi.

— Ei bravo, nemerești la toate câte un răspuns.

O expresie de mândrie se ivi pe chipul detectivului împ ovizat.

— Dar ce, credeai că sunt un imbecil?

— Departe de mine acest gând... urmează te rog. Ești foarte interesant.

— Vezi dar că-i de prisos orice șiretenie cu mine... Încă dela începutul *round-up*-ului am prins bănuieli. Desele tale lipsuri, forfoteala echivocă ziua-noaptea, mă făcea să bănuiesc că învârtești ceva necurat pe la marginile domeniului. Mai vârtos întârzierea de azi noapte mă îndreptățise a crede că-ți slujești mai de grabă propriile tale interese, decât pe ale boss-ului. Apariția Indianeii, numele tău adevărat rostit când te-a văzut, inexplicabila dispariție și reapariția unui cal din grajdul stăpânului... Ei, bine, toate aceste bănueli au fost definitiv confirmate când la vederea cadavrului fata a rostit încă odată numele tău.

— Cum, ea a...

— Exact, ea te-a denunțat!

Un zâmbet sarcastic se arată iar pe figura prizonierului.

— *God almighty*... Ei bine, asta m'a copleșit... Și ce amănunte ți-a mai dat?

— N'au mai fost necesare, căci îmi formasem deajuns convingerea... Sunt gesturi și atitudini cu mult mai elocvente decât cuvintele... Mi-a fost suficient ca să aud pronunțându-se numele tău la vederea cadavrului.

— Admirabil.

— De atunci eu și Bud, te-am supravegheat de-aproape. Și vezi că n'am pierdut vremea, căci am izbutit să te arestăm, aproape imediat după ce-ai favorizat fuga complicilor tăi... Fugă care constituie o probă indiscutabilă.

— Pentru mine personal nu-i o probă. Dimpotrivă: un simplu incident... În definitiv la o mai îndeaproape cercetare, toate așa zisele probe se vădese niște simple presupuneri.

— Presupuneri!? Ce nerușinare!... Oare și situația ta de acum e tot presupunere?

— Evident că nu. Ci este o gafă fără pereche... Faptul că te-am lăsat să-ți depeni firul ideilor, asta nu vazăzică totodată că aprob teza. Iar... Răbdare, *old fellow*, ai să te convingi de asta în curând.

— Incă mai îndrăznești să afirmi că nu ești Gunboat Den?

— Repet că nu sunt Gunboat Den... Regret că trebuie să te contrariez.

— Regreți de prisos... Mă consider definitiv fixat.

— Incă o întrebare: L-ai văzut vreodată pe Gunboat Den?

— Nu, n'am avut onoarea. Și apoi e un abil transformist. Se deghizează ca nimeni altul. De altfel dacă nicișeriful nu izbutește să te identifice, mai este cineva care poate fi chemat urgent. El îți va veni de hac.

— Cine-i?

— Detectivul Nat Kinley.

Prizonierul nu putu înfrâna o ușoară tresărire la rostirea acestui nume.

— Vezi, vezi, că de astă dată nu ți-ai putut tăinui emoția — se grăbi să observe perspicacele *cowpuncher*. Consideră partida ca pierdută.

— Adâncă eroare! — protestă Kentucky zâmbind și recăpătându-și degrabă prezența de spirit. Doresc chiar foarte mult să cunosc pe acest reputat Nat Kinley... De bunăseamă că e unul din vechii tăi prieteni?..

— Nu. Ca să spun drept nici măcar nu l-am văzut cândva. Știu numai că-i un copoi de mâna întâi. Are să fie însă supărat rău.

— Dece?

— Fiindcă premiul la care va fi râvnit, îl voi încasa eu. N'are să fie bucuros că i-a luat-o altul înainte.

— E foarte probabil...

— Premiul de șase sute dolari îmi va fi așa dar înmănat.. de îndată ce te voi fi încredințat îngrijirilor șerifului. Bună ispravă, nu-i așa?

— Incontestabil. Felicitările mele...

Atitudinea flegmatică a prizonierului intriga tot mai mult pe negru, care-și fixase privirea asupra lui, hotărât ca la întâiul gest suspect să descarce revolverul ce-l ținea în mână, preocupat și de teama să nu se ivească pe neașteptate vreunul din complicitii banditului.

Temerea negrului se dovedi neîntemeiată. Ziua trecu în liniște.

Zeke, plictisit de impasibilitatea captivului său, întrerupse convorbirea și fuma țigară

după țigară, ducându-se mereu la prag și scrutând cu privirea drumul spre Shelby, doar o zări pe cineva venind.

Soarele coborî pașnic, împurpurând cu razele-i minunate colinele și înălțimile.

Traversând în lung și în lat cuprinsul cabanei, Zeke își trădă vizibil nerăbdarea crescândă:

— Todeauna am susținut și voi susține că Bud e un imbecil. Dar mai e și un netrebnic. Imbătrânești, pleznești așteptându-l — izbucni el supărat.

Prizonierul, în schimb, își menținea calmul inalterabil, mulțumindu-se a urmări cu privirea când pe Zeke când pe Jeroboam. Câte o fugitivă nuanță de ironie apărea pe figura lui.

Negrul se întreba neliniștit ce manevră perfidă uneltea prizonierul. Jeroboam, păstrase revolverul la îndemână gata să tragă la primul gest suspect.

CAPITOLUL XI.

TRAZNET DIN SENIN

Soarele apusese pe după coline când Zeke lunganul, care stătea rezemat de pervazul uşii, scoase un strigăt de bucurie.

— Iată-i!... Bud cu şeriful Morsen.

Jeroboam se repezi şi el să scruteze depărtarea. Şi prin colbul ridicat de un galop nebun, zări nişte călăreţi.

— Da, da, sunt chiar ei, urmă Zeke. Morsen pare însoţit de un grup numeros. Bucură-te, *old fellow* — aşteptarea ta e pe sfârşite.

Rostind ultimele cuvinte, se întoarse zeflemisitor către prizonier cu intenţia de a-l săgeta cât mai adânc.

Kentucky însă nu se arată prea emoţionat de vestea sosirii şerifului şi ajutoarelor lui.

— Șeriful Morsen îți va reteza pentru totdeauna neobrăzarea... De-acu e rândul meu să râd.

— Te înșeli amarnic *my boy!* Dimpotrivă cred că am să râd eu pe socoteala ta, replică domol Kentucky...

Zeke, lăsând pe prizonier în paza lui Jero-boam, se grăbi să întâmpine cuviincios pe reprezentantul autorității.

Spre deplina lui satisfacție constată că, odată cu șeriful și cu Bud, sosea și un detașament polițienesc, alcătuit din zece inși.

— Bine ai venit, sherif, zise *cowpuncher*-ul. Mă temeam să nu-mi fie așteptarea zadar-nică.

Șeriful strânse mâna lui Zeke.

— Așadar începu acesta, adresându-se lui Zeke, ești absolut sigur că ai capturat pe Gunboat?

— În carne și oase! Il veți vedea. Il ții legat strașnic de câteva ore la dispoziția dv.

— Te poți lăuda că ai avut noroc, nu glumă. Cată să-ți mărturisesc că în clipa când Bud m'a încunoștințat de isprava voastră. am crezut că e nebun. Știam eu că Gunboat se învârtește prin partea locului, dar chiar să cadă în mâinile tale?!

Tot vorbind, șeriful se îndreaptă spre colibă. Câteva secunde mai târziu, grupul intră înăuntru.

— Unde este individul? — întrebă șeriful numaidecât.

— Iată-l! răspunse Zeke arătând prizonierul, lângă care Jeroboam ședea cu revolverul în mână

Morsen se opri scoțând o exclamație de uimire. Cu fața radioasă, Zeke se pregătea să primească felicitările reprezentantului forței publice.

— *God almighty!* Asta e bună! exclamă acesta pornindu-se apoi pe un râs ce se comunică și celor zece inși ce-l însoțeau.

Zeke, Bud și Jeroboam, neînțelegând sensul acestei contagioase izbucniri, se priveau între ei nedumeriți.

— Permite-mi să-ți spun sherif, că nu pricep râsul d-tale.

— Zău că așa gafă n'am pomenit. Strașnic! Premiul întâi, *old fellow*.

Cowpucher-ul schimbă o privire de nedumerire cu Bud, care se întreba și el care putea fi pricina acestei neașteptate ilarități.

Jeroboam privea stupid și credea că hainele și părul lui, albe de făină, amuzau pe polițiști.

— Lămurește-ne și pe noi, șerif, spuse neliniștit Zeke. Ce e?

— E simplu. Tu și Bud ați arestat pe Nat Kinley, detectivul însărcinat să aducă pe Gunboat Den... viu sau mort!... Zău, ce gafă nemai pomenită! Strașnic!

Trăznetul de-ar fi căzut la picioarele lui Zeke, nu l-ar fi buimăcit ca această uimitoare și de necrezut declarație a lui Morsen.

— Doamne, să fie oare cu puțință?

Prizonierul se ridică zâmbind.

— Șeriful spune adevărul, și adevărul e că eu sunt Nat Kinley și nici decum Gunboat Den, drept care te încăpțânaseși stupid să mă crezi.

— Bine, dar atunci... Kentucky?

— Kentucky e doar un nume de împrumut.. Boss-ul și Melley știau de altfel cine sunt.

— *Damn!* Vasăzică de aia te-au angajat?

— Evident că da. Poliția fusese încunoștiințată că tâlharul dă târcoale celui de al 27-lea ranch, așa că stăpânul tău a recurs la serviciile mele.

În timp ce detectivul explica rostul purtării lui, polițiștii se grăbeau să-l elibereze din frânghiile cu care fusese legat. Nemișcat, crezându-se pradă unui joc infernai, Zeke își trecea mâna pe frunte... Alături de el Bud și Jeroboam, înmărmuriți, aveau o înfățișare jalnică.

— Când îți spuneam că ești alături cu drumul, continuă Nat Kinley, destinzându-și mușchii înțepeniți de îndelunga și forțata imobilitate.

— Bine, bine, însă de ce nu mi-ai explicat

din capul locului că tu ești detectivul, exclamă deziluzionat Zeke.

— Dece?.. In primul rând pentru că nici atunci n'ai fi dat crezare vorbelor mele.. Convingerea se înrădăcinase așa de adânc în spiritul tău, că și atunci nu ași fi reușit să te fac să-ți recunoști greșala... Ș'apoi aveam interesul să câștig timp ca să dau răgaz lui Big Eye și sorei lui să treacă peste frontieră... amândoi au fost pentru mine auxiliari de preț...

Apoi adresându-se șerifului continuă:

— Trebuie să-ți explic toate cele ce s'au petrecut... Te vei clarifica peste câteva clipe.

Nat Kinley se apropie de cadavru, lângă care îngenunchie. Descoperi cu băgare de seamă chipul acestuia, apoi adresându-se șerifului care se aplecase lângă el:

— Șerif, recunoști această figură?

Cel întrebat nu răspunse imediat, ci fixându-și privirea asupra chipului învinețit, îi examina cu luare aminte toate trăsăturile. In jurul mortului se strânseseră și cei zece polițiști ocupați să cerceteze mutra spânzuratului...

In sfârșit Morsen se ridică: dându-și șapca pe o ureche, începuse să se scarpine la ceafă cu nervositate deosebită.

— Iți dai seama acum că totuși nu te-ai

ostenit zadarnic până aici? întrebă detectivul.

— Firește că da!... Cadavrul din fața noastră este al banditului Gunboat Den.

— Gunboat Den! Cum?... Chiar el?...

Făcându-și loc cu coatele, Zeke se strecură cu oarecare dificultate lângă așa zisul Kentucky, care sta tot îngenuncheat lângă trup..

— Precum vezi acum, *old fellow*, pretinsul crescător de vite din Helena, pe care... ziceai că l-ași fi jefuit eu de parale, nu-i altul decât însuși faimosul bandit căutat de multă vreme.

Cicatricea pe care o are mortul la tâmplă, dovedește complet identitatea, interveni șeriful, scoțând din buzunarul vestonului o fotografie, înfățișând pe criminal. Trăsăturile sunt aceleași, doar schimonosite puțin de moarte. Un fapt însă n'a fost elucidat: — Cum de-a ajuns spânzurat de copac?

— Simplu: cineva l-a executat în clipa când se pregătea să săvârșească o nouă nelegiuire. Intr'adevăr, din clipa în care se semnalase prezența tâlharului pe teritoriul ranch-ului 27, am și pornit în urmărirea lui... Tocmai era în prajma *round-up*-ului... Proprietarul avea nevoie de câțiva oameni... Astfel mi-a fost ușor să mă prezint și să fiu angajat, fără ca asta să pară anormal cow-puncherilor. Știam că era absolut indispen-

sabil pentru deplina reușită a planului meu, să păstrez cel mai strict incognito... O cât de infimă indiscreție, putea să trezească în spiritul banditului bănuiala, prilejuind chiar și unele mici imprudențe, ca de pildă aceea a prietenului Zeke. Ispita celor șase sute de dolari, ar fi stârnit pe prea mulți: iată explicația de ce mi-am luat numele fictiv de Kentucky...

— Perfect călăreț, mânuitor de ȧlasso, țintaș de frunte... cu aceste însușiri minunate, incontestabil că nu ți-a fost greu să preîntâmpini orice neîncredere, răspunse șeriful.

CAPITOLUL XII.

PIELEA URSULUI DIN PĂDURE

— E adevărat. Mi-a fost chiar foarte ușor... Dar asta n'are mare însemnare. Să venim la incidentele ce s'au succedat pe teritoriul ranch-ului.... Exact la trei zile după sosirea mea, camarazii mei de lucru constatară dispariția unui armăsar din grajdul boss-ului. Un hoț de cai îl furase cu o zi înainte... Se făcură fel de fel de presupuneri asupra identității vinovatului... Eu însă eram pe deplin clarificat... Fusesem anunțat prin unul din rapoartele ce primeam zilnic, că *constables*-ii din Royal Mounted, omorâseră calul banditului Gunboat Den, tocmai în clipa când trecea frontiera... Cum nu se putea lipsi de cal, tâlharul n'a pregetat să fure armăsarul din grajdul care se găsea mai aproape.

Șeriful și toată asistența ascultau concentrați expunerea detectivului. Zeke și Bud ascultau și ei cu moartea în suflet, în timp ce Jeroboam scotea suspine sfâșietoare.

— De îndată ce se văzu stăpân pe cal, tâlharul, care bănuia prezența mea prin aceste meleaguri, încercă s'o șteargă iar. Și într'adevăr că într'o seară izbuti, în ciuda supravegherii pe care o exercitam la hotarele domeniului. Banditul reușise să se furișeze pentru a doua oară peste graniță. Timp de două zile crezui că mi-a scăpat printre degete...

Din fericire, copoii dela „Royal Mounted” veghiau pe teritoriul canadian. Hârțuit de ei, tâlharul se refugie din nou în Montana și poate că ar continua și azi să-și bată joc de noi, dacă n'ar fi săvârșit una din cele mai mari imprudențe... Hoinărind fără căpătâi, se rătăci în apropierea unui sat locuit de Indienii „Picioare Negre”. O tânără fată singură culegea flori!.. Zărind-o, banditul se hotărâ numai decât s'o răpească, cu intenția de a pretinde apoi o sumă considerabilă de răscumpărare.

Detectivul se opri ca să răsufle puțin. Văzând însă nerăbdarea ce o stârnise între ascultători urmă:

— Tânăra fată era din fericire sora lui Big Eye, camaradul vostru indian. Regăsi-

sem aseară urma lui Gunboat Den, când se produse un incident care precipită și complică evenimentele... Big Eye, care habar n'avea de tragicul incident ce se petrecuse în lumea tribului său, dincolo de graniță, se depărtase către Council Creek, în căutarea unei perechi de vite care se pierduse de cireadă, când deodată auzul îi fu atras de țipetele desnădăjduite, scoase de un glas de femeie.

Eu mă aflam în apropiere și mă pregăteam să sar în ajutor nenorocitei. Dar indianul fu mai iute ca mine. Dând mereu pînă la calului, învîrtind viguros deasupra capului lasso-ul lui, se luă după tâlhar și după victima acestuia care continua să se zbată cu desnădejde, fără să izbutească să se libereze din strânsoarea ticălosului.

Timp de câteva minute călărețul și Indianul care-l fugărea de aproape, galopară pe nerăsuflăte, dealungul țărmului. Spre a nu atrage atenția celorlalți din echipă, fugarul se feri să tragă cu arma în Indian...

— Bine, dar d-ta ce făceai în timpul acesta?
— întrebă unul din polițiști.

— Eu? Pornii și eu în galop ca să nu pierd din ochi pe cei doi. Dar această palpitantă urmărire nu dură mult. Indianul câștigă teren și, scoțând un fioros strigăt de război, aruncă lațul. Cu o precizie admirabilă,

lăso-ul se încolăci în jurul gâtului banditului. Zguduitura fu așa de bruscă, încât ticălosul fu asvârlit din șca și se rostogoli sugrumat prin iarbă, pe când sărmana lui pradă, fata, pierzându-și echilibrul se prăbuși brutal la trei pași de acolo.

Mă grăbii să intervin. Big Eye descălecăse și se repezi în ajutorul sorei lui, care-l recunoscuse și-l striga cu disperare. De cum mă zări, duse mâna la cuțitul lui de vânătoare.

Descălicai și eu, și nu-mi fu greu să-l conving pe Indian că nu voiam să-l atac. În acelaș timp, i-am desvăluit identitatea victimei lui. Indianul făcuse dreptate! Nu putea fi acuzat de asasinat, dar temându-se de complicațiile ce eventual puteau rezulta, îmi ceru să făgăduiesc că nu voi spune nimănui nimic. Voia cu orice preț să evite amestecul poliției în acțiunile lui. Și astfel am înscenat comedia spânzurării. Indiana încălecă armăsarul furat de Gunboat: trebuia în cel mai scurt răstimp să ajungă în satul ei, de dincolo de frontieră, unde nu mai avea grijă de vre-o anchetă neprevăzută.

La douăzeci de pași de locul unde murise Gunboat, se înălța un stejar mare. Big Eye și eu ne grăbirăm să atârnăm trupul mișelului de una din crăcile mai joase, în timp

ce Indiana se îndrepta în galop înspre frontieră ce trebuia s'o treacă.

Indianul, gândindu-se că întârzierea lui va provoca bănuelile șefului de echipă, porni la drum lăsându-mă la Council Creek... Cerul se acoperea de nouri amenințători. Tunetele se apropiau din ce în ce. În curând se deslănțui o ploaie violentă care nimiccea orice urme. Binecuvântaiu în tăcere ploaia, căci camarazii descoperind pe spânzurat, ar fi început cercetări minuțioase. Furtuna cu torentele de apă se întea. Se înopta. Mă hotărâiu să mă întorc la cabană unde camarazii erau probabil neliniștiți din cauza lipsei mele.

— Desigur că d-ta vei fi sosit cel din urmă.

Nat Kinley schiță un gest afirmativ.

— Tardiva mea sosire trezi bănuiala onorabilului și prea iscusitului Zeke. Cât despre Big Eye, care m'aștepta cu o îngrijorare și cu o nerăbdare lesne de înțeles — el se întreba dacă nu mi se întâmplase vreo nenorocire. Intoarcerea mea îl liniști. Dar un alt incident ne îngrijoră, puțin mai târziu, peste măsură...

— Apariția Indianei?

Ai ghicit, sherif. Nefericita, surprinsă de furia vijeliei, s'a văzut nevoită să facă

cale întoarsă. După ce rătăcise îndelung, zări lumina din cabana noastră.

— O aduserăm înăuntru leșinată... Timp de câteva secunde își reveni și firește, instinctiv, pronunță numele ticălosului răpi, tor... Excelentul nostru Zeke nu s'a codit să-și bage în cap, că eu și cu Gunboat Den-suntem una și aceeaș persoană.

Trebue să recunosc însă că aparențele au contribuit în chip ciudat la întărirea acestor presupuneri. Temându-se de a nu fi descusută de cei prezenți, Indiana simulă necunoștința limbii engleze. Big Eye și eu așteptam doar prilejul de a-i înlesni fuga. Dar realizarea acestui plan se dovedi anevoioasă, căci întoarcerea calului furat stârnise bănuielile cowpunchers-ilor. Trebuia să fim prudenți.

— Dece nu v'ați gândit la mine? întrebă Morsen. În definitiv Big Eye a fost în dreptul lui. Își apăra sora. Nu-i putem lua în nume de rău că a pus capăt carierei criminale ale unui *outlaw* al cărui cap fusese pus la preț.

— E-adevărat, dar Big Eye e un naiv: îi e groază de autorități. A trebuit să-i făgăduiesc solemn că-l voi lăsa să plece cu sora lui, înaintea anchetei. Veni așadar la începutul după amiezii la Council Creek să m'aștepte. Daravera se complica. Zeke și Bud își puseseră în cap să mă aresteze. De

Jeroboam mă cotorosii ușor. Apoi luai fata cu mine și mă întâlnii cu Big Eye la Council Creek. De-acolo au plecat amândoi în direcția frontierei, pe care în momentul de față probabil c'au trecut-o.

— Și îndată după plecarea lor au intervenit cei doi cowpunchers?

— Aproape în acelaș clipă, sherif. Zeke ținea neapărat să fiu Gunboat: descoperirea negrului! într'o ladă de făină, acuzațiile lui contra mea și a tinerei Indiene care nu mai șovăise să-mi vorbească englezește față de Jeroboam, contribuiră, și ele la rându-le, să complice situația mea.

— Cred. Dar n'ar fi fost mai simplu dacă i-ai fi declarat dintru început calitatea de polițist?

— Am preferat să câștig timp pentru ca să dau lui Big Eye și sorei lui, cele două țoare necesare ca să ajungă la adăpost. De altfel n'aveam să aștept mult, căci Bud plecase la Shelby ca să te 'ncunoștiințeze. Aveam convingerea că totul se va lămuri la sosirea d-tale. Dealtminteri Zeke, crampolat de ideia că cu sunt Gunboat, nu m'ar fi crezut nici în ruptul capului.

EPILOG

PREMIUL ȘI FUNIA SPANZURATULUI

Fără a încerca să-și ascundă necazul cel-covârșea, cowpuncherul ascultase expunerea falsului Kentucky. Contractat la față, el vedea cu ciudă expresia ironică a polițiștilor la adresa lui și a lui Bud, a cărui înfățișare era tot atât de jalnică.

— Ei bine, acum, Kinley, — începu șeriful — nu-mi mai rămâne decât să te felicit că ai răușit să duci această afacere la bun sfârșit. Moartea lui Gunboat Den Țva Țavea un răsunset enorm, pretutindeni unde a pricinuit pagubă și groază... Ne-am hotărât să rămânem aci peste noapte, urmând ca mâine să ne întoarcem la Shelby, unde Ți se va înmâna premiul meritat.

— Permite-mi, sherif... obiectă Kinley, nu

mie mi se cuvine premiul. Mă felicit și eu de moartea ticălosului care teroriza lumea de ambele părți ale graniței; totuș trebuie să mărturisesc că deși fugăream pe acest *coyot* de aproape și arestarea lui nu mai era decât o chestie de ore sau chiar numai minute, altul mi-a luat-o înainte.

Zeke lunganul, care se luminase la față, se apropie.

— Detectivul are dreptate, șerif. Bud, Alb-ca-Neaua și cu mine ne-am muncit din răspuțeri să capturăm pe Gunboat. Nouă ni se cuvin cei șase sute de dolari.

Dar Kinley se grăbi să întrerupă pe cow-puncher.

— Un moment doar, un moment. Dacă poliția ți-ar fi ascultat sfaturile, *old fellow*, nici acum nu s'ar ști cine e criminalul. Tu pe el îl luaseși drept victimă.

— Atunci — premiul?

— Premiul se cuvine lui Big Eye și so-rei lui.

— Bine, dar ei au fugit de frica poliției și tu i-ai ajutat să treacă frontiera.

— Am făcut așa ca să-mi țin făgăduiala dată Indianului, dar acum poate dormi în tihnă fără să se mai teamă de nimic.

— Pardon! l-a ucis pe Gunboat, nu l-a arestat!

— Kinley are dreptate, interveni șeriful.

Cei șase sute de dolari erau făgăduiți ace-luia ce avea să aducă pe Gunboat, mort sau viu... Voi înștiința pe Indian printr'un cu-rier că se poate întoarce liniștit la Montana. Banii vor fi păstrați la Shelby la dispozi-ția lui.

— Dar noi, noi — protestă Bud exaspe-rat — noi cu ce ne-alegem?

— Vă făgăduisem o surpriză, răspunse detectivul. Nu mi-am ținut cuvântul?

— Și Jeroboam? se amestecă dezamăgit negrul.

— Sărace Alb-ca-Neaua, îl zeflemisi unul din polițiști, cată să pui doliu după premiu. Negrul doliului o să te ajute să te lepezi de poreclă.

— Și când te gândești că vârișem cu grijă în buzunar o bucată de funie de spânzurat! mormăi Zeke lunganul... Am fost destul de idiot să cred că-mi poate purta noroc.

— La dreptul vorbind, funia ta de spân-zurat nu era decât o funie de gătit, con-chise șeriful. Nu e așadar nicio mirare că ți-a fost fatală.

Cei doi cowpunchers aruncară în foc cu năduf așa zisele lor fetișuri, în timp ce ne-grul, scoțând un suspin adânc, începu să învâрте filozofic linguroiul de lemn în ceau-nul cu mămăligă.

— S F Â R Ș I T —

AVENTURA

ROMANE DE ACȚIUNE ȘI PASIUNE

La 15 August:

Gelebra capo d'operă a marelui romancier american JACK LONDON

CIUMA STACOJIE

O viziune profetică, apocaliptică, a unui sfârșit de lume: San-Francisco, floarea civilizației moderne, în spasmele groaznicei Zile-de Apoi.

În pasagiul de mai jos auziți pe strănepoții sălbăteciți ai puținilor supraviețuitori ai cataclismului mondial, descifrând uimiți, ajutați de bunicul lor, povestea atot-nimicitoarei molișme și judecând într-o lumină cu totul nouă măreția și josniciile epocii noastre,

— Bani, bunicule? Ce-i asta bani?

Înainte ca bătrânul să răspundă, Edwin își aduse aminte; lovindu-se pe frunte, vârî mâna într'un fel de buzunar ascuns sub pielea de urs și scoase triumfător un dolar de argint ciocănit și șters.

Bătrânul se aplecă să vadă moneda. și ochii i se luminară.

— Am vederea slabă, mormăi el. Uită-te tu, Edwin, dacă poți descifra data înscrisă pe ban.

Copilul începu să râdă și exclamă amuzat:

— Ești foarte curios bunitule! Mereu vrei să mă faci să cred că scrijeliturile astea înseamnă ceva.

Bătrânul gemu adânc și duse micul disc de metal la câteva degete de ochi.

— 2012! exclamă el însfârșit.

Pe urmă se pierdu într'o vorbărie fără noimă:

— 2012! Anul când Morgan V a fost ales președinte al Statelor-Unite, de adunarea Magnaților. Trebuie să fie una din ultimile monezi bătute, căci Moartea Stacojie a venit în 2013. Doamne! Doamne! Când mă gândesc! Sunt de atunci șaiszeci de ani. Astăzi sunt singurul supraviețuitor care a cunoscut timpurile acelea!

În timpul acestei discuții, Hu-Hu întins lenevos pe nisip, își trecea vremea săpând cu piciorul un șanț.

Deodată scoase un strigăt. Își sgâriase degetul dela picior de un corp tare. Se ridică și începu să cerceteze gaura scobită.

Ceilalți doi băeți îl ajutară, scormonind nisipul. Eșiră la iveală trei schelete, Două erau de oameni mari, al treilea de adolescent.

Moșul veni și el până la groapă, târîndu-se pe genunchi.

— Sunt, spuse el, victime ale Ciumei Stacojii. Mureau așa pretutindeni, unde-i găsea ceasul din urmă. Asta trebuie să fi fost o familie, care fugea de flagel și a căzut aci pe plaja din Cliff-House. Dar ce faci acolo, Edwin?

Cu vârful cuțitului de vânătoare, Edwin scotea dinții din falca unui schelet.

— Dumnezeule, ce faci acolo? repetă bătrânul înspăimântat.

— Vreau să-mi fac mărgele de gât, răspunse copilul.

Ceilalți doi băeți imitară pe Edwin. Bătrânul gemu:

— Sunteți niște sălbateci, niște adevărați sălbateci. Voi veniți cu obiceiul, de a purta podoabe de dinți de om. Generația viitoare își va găuri nasul și urechile și se va împodobi cu oase de animale și scoici. Nu rămâne îndoială, rasa umană este condamnată să se confunde din ce în ce în noaptea primitivă, până când într-o zi își va relua sușul sângeros spre civilizație. Pământul este azi prea mare pentru cei câțiva oameni rămași pe el. Dar acești oameni vor crește și se vor înmulți mereu și peste câteva generații pământul li se va părea prea neîncăpător pentru ei și vor începe să se măcelărească unii pe alții. Asta e fapt. Vor purta la brâu scalpurile dușmanilor răpuși, ca și tine Edwin, cel mai cuminte dintre nepoții mei, care porți după ureche această oribilă coadă de porc. Ascultă-mă, copilul meu, arunc-o, arunc-o departe!

— Ce pisălog, mormăi Bot-de-Epure!

Băeții împărțiră frățește dinții scoși din fălcile celor trei schelete. Vorbele și gesturile lor erau vii și brutale. Se exprimau în fraze scurte și întretăiate.

Mulțumiți de isprava lor, copiii se așezară în cerc, împrejurul moșului.

În timp ce se jucau mereu cu micile bucați de ivoriu, Bot-de-Epure întrebă:

— Moșulică, vrei să ne povestești câte ceva despre Moartea Roșie?

— Despre Moartea Stacojie... rectifică Edwin.

.....

Citiți la 15 Septembrie romanul romplect „CIUMA STACOJIE”,

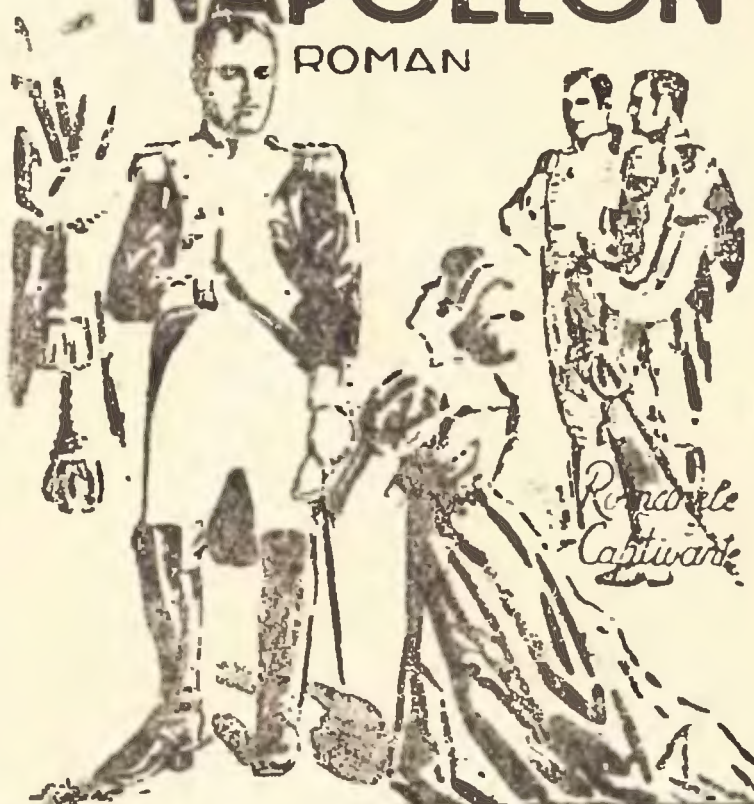
„ROMANELE CAPTIVANTE” 260 — 300
pagini

Cele mai bune — Cele mai ieftine
Cereți-le la chioșcari, librari, în gări

CONAN-DOYLE

O DRAMA SUB NAPOLEON

ROMAN

O aventură pasionantă

din pana magică a ne-
muritorului creator al
lui Sherlock Holmes
„ROMANELE CAPTIVANTE”
15 Lei — La chioșcari și librari